

Magia cuvântului



COLEGIUL NATIONAL IASI



Redactori - elevi în clasa a V-a F:

Daria Babii
Ilinca Bunescu
Maria Hărățu
Bogdan Duminică
Ilinca Păsărică
Radu Langa

Grafică:
Adriana Zăvoi

Copertă:
Daria Babii

Coordonator:
Profesor Carmen Martinuș

Colegiul Național Iași
Str. Arcu, nr. 4, Iași, 700125

*Desenele și fotografiile sunt realizate
în exclusivitate de elevii clasei a V-a F.
Sigla din fața fiecărui text reprezintă coperta cărții
publicate de fiecare elev în acest an școlar.*

Cuprins

I. Vitralii spre lumea povestilor

Copacii, cufere ale istoriei	p. 3
Tărâmul cântecului și dansului	p. 4
Fascinația muzicii	p. 5
Nu orice strălucește este diamant	p. 6
Călătoria în țara cărților-fluturi	p. 7
Vraja cărții	p. 8-9
Către Eminescu...	p. 9
Aventură îmbracată în alb	p. 10
Misterul din palat	p. 11
Pepenele albastru	p. 12
În stupul albinelor	p. 13
Inelul fermecat	p. 14
O zi printre cărți	p. 14
Fata înger	p. 15
Bijuteriile - un mister nedeslușit	p. 15-16
Vis cu furnici	p. 16
O aventură în negru și galben	p. 17
Ajutorul de nădejde	
al Iepurașului de Paști	p. 18
Magia râului	p. 19
Un prieten necuvântător	p. 19
Clipe de aur	p. 20
Pasărea credincioasă	p. 21

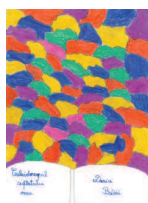
II. Ego

Cunoașterea de sine -	
testul arborelui și	
testul stele-valuri interpretat	p. 22
Autoportret	p. 23
Copacul meu	p. 23
Prin ochii mei, prin ochii tăi...	p. 24
Ghiozdanul meu...	p. 25
Tainele ghiozdanului meu	p. 26
Și ce dacă suntem diferiți?	p. 27

I. Vitralii spre lumea poveștilor

Copacii, cufere ale istoriei

de Daria Babii



Pășesc printre copacii bătrâni ai parcului, stârnind foșnetul frunzelor uscate. Printre crengi străbat raze jucăușe ale unui soare palid. Mă apropiu de un copac scorburos, atât de gros, încât nu-l pot cuprinde. În scorbura bătrână zăresc un inel de fier

ruginit pe care îl trag cu grija. Un scârțâit straniu se aude și lângă copac se deschide o trapă cu scări care duc spre întuneric. Deodată, flăcări mici apar pe fiecare treaptă, invitându-mă parcă să cobor. Fără teamă, cobor pe scările înguste. Nu știu ce poate fi la capătul scărilor. Poate este o comoara? Trebuie să aflu! Așa că mă afund mai mult în întuneric, călăuzită de lumina palidă a torțelor.

După ce am coborât șirul lung de trepte, zăresc în fața mea o luminiță verzuie. Abia atunci observ că am ajuns într-o cameră rotundă, sculptată în piatră și cu torțe pe pereti ce împrăștiu o lumină misterioasă. Pereții reci și goi parcă-mi șopteau povestea lor tristă, de a susține pe umerii lor povara pământului. Totul părea parcă rupt dintr-un basm.

Încă obosită de acest loc uitat parcă și de timp, nu am observat coloana de marmură din mijlocul camerei. Aceasta domnea maiestuoasă ca o regină, la loc de cinste, semănând parcă cu o luminiță albă într-o perdea de negură. Pe coloana de marmură se odihnea o carte. Era legată în piele roșie iar pe

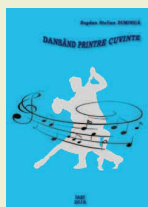
copertă era scris cu litere aurii "Cartea marilor mărturii". Curioasă, am deschis-o cu grijă și am aruncat o privire în ea. Avea paginile îngălbenite de povara timpului, dar scrisul rotund și caligrafic de pe foi era parcă neatins, invitându-mă să-i descopăr secretele.

Am început să o citesc. Am dat peste gândurile lui Alexandru Ioan Cuza încă de când era domnitor peste Moldova și Țara Românească. Puțin mai încolo, Mihail Sadoveanu a notat de pe vremea când era elev, pedeapsa dată de profesorul de muzică și anume să scrie versuri. Dacă ar fi știut ce scriitor cunoscut avea să devină! Am continuat să citesc. Am dat peste gânduri scrise de alți oameni de valoare, ca George Enescu, Nicolae Iorga, Ion Luca Caragiale, Mircea Eliade și multe alte personalități. Am răsfoit cartea până am ajuns la o pagină liberă. Pe ea se odihnea o pană de gâscă lungă și ascuțită și o călămară cu cerneală împodobită cu argint. Am înțeles că și eu trebuia să scriu în această carte așa că am luat pană și am început să scriu. Am notat gândurile mele, necazurile care mă măcinau și lucrurile care mă bucurau. Am petrecut ore întregi răscolindu-mi prin minte și punându-mi pe hârtie toate gândurile. Într-un final, când am terminat, m-am gândit că ar trebui să duc cartea la un muzeu. Însă m-am răzgândit, deoarece alte generații după mine ar putea nota ceva în această carte. Mulțumită de ce am făcut am părăsit această încăpere și am urcat înapoi spre lumea de afară.

Când am ajuns sus, am găsit inelul de fier la locul lui în scorbura. Deși mi s-a părut cam ciudat acest lucru mi-am continuat plimbarea prin parc. În urma mea, copacii râdeau mulțumiți, deoarece aflaseră o nouă poveste ce putea fi păstrată în tolba lor magică.

Tărâmul cântecului și dansului

de Bogdan Duminică



De la fereastra camerei mele se vede o bună parte din oraș. Îmi place să stau rezemat cu fruntea de geam și să scrutez depărtările, deși cred că cel mai mult îmi place să mă imaginez dansând. Dansând în aer, pe o muzică numai de sufletul meu știută...

Vise, frumoase vise!

Închid ochii, hotărât să păstrez în minte, cât mai mult, frumusețea visului...

O fâlfâire de aripi mă trezește din visare. Pe pervaz și-a făcut apariția un porumbel. Un porumbel alb, de un alb ireal. Sosirea lui mi-a oprit gesturile. Îl urmăresc cu atenție. Mă privește insistent în ochi. Aproape teleghidat, deschid fereastra.

- Am venit după tine, îmi spuse atât de firesc, de parcă nici nu concepeam că nu poate vorbi. Hai! E timpul! E timpul să afli de unde îți ajunge în suflet melodia pe care

visezi deseori că dansezi!

M-a atins cu ciocul lui sidefat și în câteva clipe aveam și eu aripi. Aripi mari, ușoare, pregătite de zbor.

L-am urmat fără să cer lămuriri. Am zburat peste mări și țări, până am ajuns într-un ținut în care predomina culoarea verde. Oriunde priveai, privirea îți era desfătă de minunate păduri nesfârșite din care se înălțau semeț, către cer, falnici copaci.

Înțelegeam prea bine că mă aflam pe un tărâm magic. De pretutindeni auzeam glasul pădurii: adierea vântului, murmurul izvoarelor, foșnetul frunzelor, cântecul păsărilor.

În mijlocul pădurii era un castel fermecat. Aici stăpânea Zâna Păsărilor cântătoare. Era îndoliată de tristețea provocată de dispariția Păsării Măiestre, cea care proteja ținutul de furtuna răutăților dușmanilor.

Cu toate acestea, la sfatul supușilor, Zâna organiza un nou concurs pentru desemnarea unei noi Păsări Măiestre, Așadar, întregul ținut fremăta de emoție. Sarcina nu era deloc ușoară, mai ales că pretendenți la acest titlu erau destul de mulți!

Concursul urma să se desfășoare chiar în lăstarul verde al unui stejar secular, pe o scenă din safire și mărgăritare. Cantece și triluri minunate stăpâneau văzduhul azuriu. Soliste erau privighetoarea și mierla. Glasurile lor mirifice fermecau audiența. Cântecul ciocârliei se pierdea parcă, în zborul

ei către soare.

Orchestra era formată din păsări grațioase necunoscute mie, care au transformat pânza de păianjen în harpă. Pițigoii și papagalii cântau în cor și încântau prin penajul lor ca un curcubeu. Dirijor era un greiere îmbrăcat în frac alb ce avea drept baghetă o nuielușă cu muguri ce dădeau în floare.

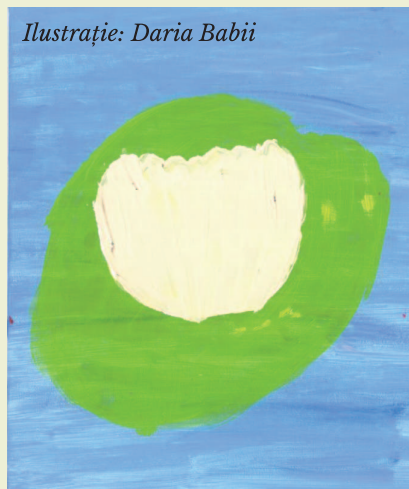
Motto:

*“Scrie ca să păstrezi
florile gândului tău,
pe care altfel
le ia vântul.”
Nicolae Iorga*

Pasărea Măiastră a fost aleasă privighetoarea. În urma audiției, prin cântecului ei divin a convins întregul auditoriu. Acesta a decis ca ea să fie câștigătoarea.

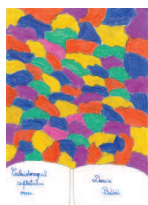
Când concertul extraordinar s-a terminat, porumbelul m-a însoțit din nou la întoarcerea pe tărâmul oamenilor. I-am mulțumit pentru șansa pe care mi-a dat-o de a fi martorul unui asemenea spectacol și i-am smuls promisiunea de a-mi mai face și altă dată asemenea plăcute vizite.

Ilustrație: Daria Babii



Fascinația muzicii

de Daria Babii



Poate unora nu le place muzica, dar alții o adoră. Pe cei cărora nu le place nu îi înțeleg, și să știți că acest capitol e destinat numai muzicii, așa că dacă știți că nu suportați muzica, ați face bine să săriți peste acest capitol.

Muzica e... acest lucru e foarte greu de definit. Muzica e acel lucru care te alină, în care te regăsești, care există pentru orice stare de spirit de a ta... e ca o zână ce cântă la un instrument fermecat ce nu are încă un nume în era noastră, dar știu că e instrumentul care îți ascultă inima și care știe dacă ești furios, fericit, împăcat, supărat, obosit. Nu luați muzica drept o chestie urâtă ce înseamnă pentru voi o risipă de timp. Muzica a apărut pe pământ cu un scop, acela de a limpezi mințile oamenilor, de a-ți găsi alinarea în ea, de a veni cu bunăvoie în tărâmul ei miraculos, al notelor muzicale. Ea e acea mamă care apare când simți că totul îți merge prost și când vrei să evadezi din cătușele ce te obligă să trăiești lucrurile urâte din viața ta. Muzica te cuprinde încet-încet cu armonia ei... te îndeamnă să visezi... să trăiești viața la care tânjeai de mult... să vezi lumea prin alți ochi... să devii prin magia ei o altă persoană... ce râde... visează... plânge de bucurie... trăiește o nouă viață... se înveselește la fiecare răsărit de soare... sărută cu blândețe trandafirii plini de rouă proaspătă a dimineții... și-a prins în păr un zâmbet... în ochi și-a pus o floare rotundă de crin... a pictat petalele florilor cu sclipici... cântă stelelor un cântec de leagăn... țese o mantie din argintul lunii ce a căzut pe pământ...

Să nu credeți că aceste persoane sunt atât de diferite... Ele doar știu cum să se bucure de viață. Când răsare soarele, unii oameni spun în gând "Uite! A început o nouă zi de muncă." Ce viață urâtă am! Și ce mi-aș dori să mi-o schimb, dar nu știu cum...". Alții privesc răsăritul cu zâmbetul pe buze și se gândesc, "Ce mă bucur că soarele a răsărit din nou să îmi arate aurul lui magic cu care sigur va transforma și această zi în una deosebită! De-abia aștept să văd ce surprize mă așteaptă în această nouă zi ce abia a început!". Vedeți diferența? Trebuie să aflați lucrurile care vă creează

*Muzica e...
acest lucru e foarte greu de definit.
Muzica e acel lucru care te alină,
în care te regăsești, care există
pentru orice stare de spirit de a ta...*

bucurii mici, dar foarte importante pentru voi. Vă dau eu un pont: muzica. Te liniștește mereu, te ajută să revii în apele tale, te ajută să îți faci o viață mai veselă. Eu nu oblig pe nimeni să iubească muzica așa ca mine, ci doar încerc să descriu lumea minunată ce o poate crea muzica. Eu iubesc muzica foarte mult și simt că a devenit o parte din mine. Dacă nu mă pot bucura de muzică, simt că eu nu sunt întreagă.

Nu așteptați ca muzica să vină la voi de bunăvoie. Trebuie să căutați în voi plăcerea de a asculta muzică și de a-i înțelege rostul.

Trebuie să aveți răbdare. Dați-i creierului timp să se obișnuiască cu noua voastră pasiune. E nevoie de ceva timp ca să înțelegi că în spatele notelor banale pe care le auzi tot timpul se află sentimente. Orice om care cântă, compune sau interpretează o piesă simte ceva în acel moment. Muzica e atât de sensibilă, încât mulți nu o pot înțelege cu adevărat niciodată. Mereu ea te va face să simți ceva mirific. Prin fiecare notă, ea transmite emoție. Noi trebuie să fim destul de capabili să înțelegem sentimentele compozitorului și să încercăm să ne transpunem în lumea pe care acesta și-a dorit să o creeze.

Să îți exprimi sentimentele prin muzică e un lucru minunat. Să nu uitați asta niciodată și când vă va fi greu, așezați-vă confortabil, cântați la instrumentul vostru preferat, compuneți câteva acorduri sau pur și simplu doar ascultați muzică. Lăsați-vă purtați pe valurile ei și frumusețea vă va înconjura negreșit.

Nu orice strălucește este diamant

de Bogdan Duminică

Motto:

*“Scrie ca să păstrezi florile
gândului tău,
pe care altfel le ia vântul.”
Nicolae Iorga*



În prima noapte de vară din acel an, cerul a fost neobișnuit de luminos pentru cineva care s-ar fi încumetat să-l privească la miezul nopții. Niciun firicel de întuneric nu brăzda cerul, ci era pe de-a-ntregul învăluit într-o lumină alb-cenușie, ca și cum ar fi fost străbătut de un fulger neîntrerupt.

În spatele cortinelor de nori, departe de ochii muritorilor, undeva la marginea Soarelui universului nostru, răsunau din camera regală a Leului Furtunilor Solare zgomotele ușilor răntite, lucrurilor aruncate după servitori și frustrărilor neanunțate. Știau cu toții ce se putea întâmpla atunci când Leul avea o zi proastă: urletele lui regale scoase de puternicii plămâni de felină sălbatică puteau declanșa furtuni solare dureros de calde pentru toți locuitorii regatului. Așa că spre seară, cel mai fidel servitor al său și-a luat inima în dinți și s-a încumetat să vorbească cu Leul. Spre surprinderea lui, nu-l găsi pe rege la fel de plin de forțe ci dimpotrivă: privea îngândurat la fereastră, căutând parcă răspuns la întrebările sale în licăririle stelelor din întunericul cosmic.

- Sire, își făcu servitorul său curaj, după cum știți bine că nu mi-aș critica vreodată regele, mai știți și că nu vreau să vă ascund ceea ce cred că e mai bine pentru Majestatea Voastră... Iar acum, îmi pare că liniștea vă este în pericol. Poate ați vrea să-l vedeți pe Bătrânul Vindecător pentru a vă izbăvi de furia aceasta explozivă care vă macină de-o viață...

- Dragul meu Felix... Mi-ai rostit gândurile întocmai. Îți mulțumesc pentru sinceritatea ta. De altfel, eu însumi simt că inima-mi slăbește cu fiecare criză de furie pe care n-o mai pot stăpâni. Doar știi și tu că pentru rațiunea mea am fost ales dintre frații mei să conduc acest regat, și că impulsivitatea îmi vine dintr-un loc negru al sufletului meu, o ușă mică în pieptul meu care ascunde o tornadă și pe care n-o pot închide de unul singur. Deși nu se cade pentru un rege să fie neajutorat... fii bun, te rog, și cheamă-l pe Bătrânul Vindecător.

- De îndată, Sire și fiți convinși că ați luat hotărârea cea mai înțeleaptă!

Zile întregi trecură în care Bătrânul, împreună cu alaiul regal, a călătorit tocmai dinspre cealaltă parte a galaxiei spre castelul regelui. Însă odată ajuns, consultația fu scurtă și verdictul său ferm:

- Sire, după toate examinările constat că toate crizele

de furie sunt de fapt o cauză a singurătății. Sau.. cum să mă exprim mai bine, spuse, pieptănându-și îngândurat lunga barbă albă, a solitudinii, mai bine zis. Vedeți dumneavoastră, un om, mai ales de magnitudinea dumneavoastră, poate fi înconjurat de oameni și totuși, se va simți singur dacă nu este înțeles. Înțeles cu sufletul, adică.. iubit. Așadar, cred că a sosit momentul să vă căutați o regină, Sire.

- O regină? Sunteți sigur, doctore? Asta e boala mea?

- Sunt convins!

- Bine dar.. Cum ar trebui să arate o regină? Ce calități ar trebui să aibă? Și apoi, sincer, n-aș prea vrea să guverneze alături de mine, mi-e teamă că aș răbufni mai tare.

- Ohoho, chicoti Bătrânul. Nici pe departe. O regină adevărată trebuie să fie un diamant, ca să mă exprim așa. Aș vrea să vă spun mai multe însă este absolut necesar să aflați de unul singur, oricât de greu ar fi.

Bătrânul Vindecător se întoarse înapoi în palatul său de wolfram de la capătul galaxiei, iar regele nostru rămăsese cu o mulțime de întrebări aruncate în întunericul de dincolo de fereastra camerei regale. Zile întregi și nopți întregi trecură astfel. Un diamant..?! Și dintr-o dată, păru că privea exact în direcția potrivită. Un diamant! Regina trebuia să fie cea mai strălucitoare din regat! Și cine ar fi fost mai potrivită pentru acest rol decât o lumină adevărată, o stea! Dădu ordin să fie chemat Făuritorul de Stele! Avea să o ceară în căsătorie pe una dintre fiicele acestuia și toate necazurile sale se vor sfârși!

Făuritorul ajunse la castel în câteva minute căci era maestrul deplasării cu viteza luminii. Nu mai fusese niciodată întâmpinat cu atât de mult fast la palat, așa că devenise deja suspicios și puțin morocănos când regele își făcu apariția în fața sa.

- Făuritorule, îi mărturisi Leul, știi prea bine că în lipsa unor condiții meteorologice mai bune, regatul nostru poate fi amenințat cu dispariția! Și mai știi și că palatul meu e o casă mai mult decât confortabilă pentru orice locuitor sau vizitator al său. Recent am aflat că toată furia mea și deci, furtunile solare, pot fi vindecate de către o fată, mai precis una dintre fetele tale. Fii bun, deci, și încredințează-mi-o pe cea mai înțeleaptă și mai strălucitoare drept soție, și îți promit că binele te va găsi dacă îmi vei face și tu mie acest

*„Ochii însă sunt orbi,
cu inima trebuie să cauți”*

Micul Prinț

bine.

- Ah, dar Leule, fiecele mele sunt toate trecute, stinse. Îmi pare rău să-ți distrug speranțele însă niciuna dintre copilele mele nu mai trăiește. Vezi tu, lumina care ajunge acum la tine călătorește din trecut, însă în prezent, ea nu mai există. Lumina e un concept foarte dificil de explicat, însă cea care a strălucit acum o mie de ani e vizibilă în lumea voastră abia acum, când s-a stins cu totul. Îmi pare rău, rege, dar nu te pot ajuta...

Leul privi absent în pământ pe tot parcursul discursului spus de Făuritor. Nu-și putea crede urechilor, și parcă fiecare speranță îi curgea prin degete până în pământ, cu fiecare cuvânt rostit de bătrân. Simțea cum el însuși îmbătrânește, cum viața i se sfârșește și cum nimic nu mai avea sens, din moment ce totul era pierdut iar el nu știa cum să ia înapoi ceea ce odată stăpânise. Zile întregi se închise Leul în turnul său de fildeș și nu făcu decât să observe universul. Nicio speranță nu mai avea, însă era de datoria lui să caute răspunsul la dilemă, nu pentru sine, ci pentru supușii săi. Și dintr-o dată, în pânza de întuneric adânc, o lumină licări de undeva necunoscut și împânzi întreaga cameră a turnului. Leul își luă telescopul magic și zări sursa luminii: venea de pe pământ. Privind spre lumea muritorilor văzu cum cea mai frumoasă fată privea cerul în miez de noapte și o lacrimă strălucitoare i se prelingea pe obrazul catifelat. Aceasta era deci, sclipirea de lumină care ajunsese până la turn. Ochii ei calzi și întunecați precum cristalele de mărgăritar clipeau plini de bunătate și de

rugămintele spre cer, iar pielea ei albă ca zăpada îi arătau puritatea. Pe loc Leul se îndrăgosti și se hotărî să facă tot ce-i stă în putință pentru ca ea să-i fie regina. Îl chemă, așadar, pe Magician:

- Știi ce ai de făcut, spuse nerăbdător Leul. Îmi doresc mai mult ca niciodată ca această fată să poată locui alături de mine, adu-o rogu-te, aici... Magicianul, vărul cel mai mic al Bătrânului Vindecător, rămase mut de uimire în fața perspicacității Leului. Nu s-ar fi așteptat ca dilema să fie rezolvată într-un timp atât de scurt, însă iată-l, aici era, în fața dorinței Leului de a o aduce pe muritoare în palatul cosmic.

Așa că în următoarea noapte, sub chipul blândului zefir, Magicianul o transformă pe copila într-o delicată pală de vânt pentru a o scoate din orfelinat în care dormea în fiecare noapte, și pentru a o purta către palatul Leului. Ajunsă dincolo de porțile sculptate din praf cosmic, fata fu însuflețită din nou când atinse cu tălpile marmura rece a podelei. Leul fu pe dată și mai îndrăgostit. Fata a fost primită cu multă căldură de către toți cei de la curte, iar în zilele când răsul ei cristalin se oprea, și privirea îi tremura asupra Leului întrebându-l sinceră « La ce te gândești? », Leul se convingea pe zi ce trecea că aceasta era regina lui, diamantul care era menit să-l salveze de singurătate.

O nouă revelație îl atinse pe înțeleptul rege, și anume, că nu tot ceea ce vezi că strălucește este diamant sau, spus în cuvintele Micului Prinț „ochii însă sunt orbi, cu inima trebuie să cauți”

Călătoria în țara cărților-fluturi de Andreea Aramă



Era o zi cu soare învăluită în mireasma florilor de măr și de cireș. Luceafărul, înfipt în creștetul cerului, trimitea pe pământ sulite alb de cristal, alungând toate vietățile spre răcoarea codrilor. Când m-am trezit dimineață, mi-am amintit că adormisem citind o carte despre fluturi.

Ferestrele camerei erau larg deschise și un fâlfâit de aripi se auzea într-un colț. Era tocmai Regina fluturilor despre care citisem în carte. Se apropie ușor de mine ca să nu mă sperie, îmi atinse obrazul cu aripile ei poleite în culori vii și îmi șopti la ureche să o urmez în împărăția cărților-fluturi.

Nu realizam dacă e vis sau realitate, însă știu sigur că tot drumul Regina mi-a povestit despre lumea magică a cărților-fluturi. Mi-a spus că nu oricine poate merge acolo dar că m-a ales pe mine pentru că a văzut cât de mult îmi place să citesc.

Am străbătut multe țări și orașe, am văzut multe grădini cu flori multicolore și frumos mirositoare, ne-am ciocnit de multe stoluri de păsări, dar nimic nu s-a asemănat

cu priveliștea pe care am întâlnit-o în împărăția cărților-fluturi.

Totul în jur era poleit cu praf magic de aur și argint, iar fluturii în loc să poposească pe florile minunate și să le guste cu nesaț polenul, stăteau așezați ca niște mici regi pe câte o carte deschisă, de unde citeau cu glas tare, fiecare câte o poveste. Glasurile lor se înlănțuiau formând un zgomot plăcut de fâlfâit de aripi.

Fiecare fluture avea aceeași culoare cu a copertilor cărților pe care o citea. Nimeni nu avea voie să-i deranjeze în acest timp, dar, spre uimirea mea, atunci când m-au văzut, au venit și m-au cuprins între aripile lor plâpânde, de parcă m-ar fi îmbrățișat. M-au întrebat ce poveste aș vrea să ascult și atunci le-am răspuns că aș dori să aud povestea spusă Regina cărților-fluturi.

Aceasta a început să citească cu glas molcom și blând. Când a terminat de citit, mi-am dat seama că în carte scria cât de mult își iubește ea copiii. În carte erau de fapt multe sfaturi pentru ei. Am înțeles atunci că orice mamă fie ea și fluture, vrea binele copilului ei.

Vraja cărții

Cosmin Ioțovici



Când treci dincolo de drumul care leagă Țara de Sus cu Țara de Jos, intri în țara poveștilor : Hanul Ancuței, Fălticeni, Târgu Neamț, Agapia, Văratec, Humulești. Aici merg în fiecare an să-mi aprind sufletul. Anul trecut am înnoptat la Vânători, într-o casă țărănească cu cerdac și flori la ferestre, în apropierea Cetății Neamțului. În acea noapte am avut un vis ...

Mergeam într-o pădure pe o potecă, pe sub ramuri de stejari care se uneau și formau un arc de frunze, printre care abia deslușeam cerul. Am ajuns la o prăpastie care îmi da fiori. Dincolo de prăpastie am văzut o poartă fără clanță și fără cheie săpată într-o stâncă. Am trecut pe o punte din bârne de brad, legate cu pânză de păianjăn. Nu se auzea nicio mișcare, niciun zgomot, doar bătăile inimii mele. Când am ajuns în fața stâncii, poarta s-a deschis și am pășit pragul. Am intrat într-o lume de basm, pe un alt tărâm, cu cer de aur, grădini cu flori de toate culorile și o pădure curcubeu, care înconjura un palat cu turnuri, turnulețe pătrate, rotunde, răsucite, care se înălțau semețe până în cer.

Când am ajuns în pădurea curcubeu, am auzit zgomot de arme și strigate de luptă. Era război. Palatul era asediat de o armată numeroasă îmbrăcată în zale. Războinicii aveau paloșe, buzdușuri, halebarde și cu lovituri de berbece izbeau în ziduri și porți. Aceasta era armata Împăratului Rușu care de mulți ani se războia cu Împăratul Alb, pentru o palmă de pământ.

Palatul era apărat la porți și de pe ziduri de un număr mic de oșteni, țărani îmbrăcați în costume populare, cu ițari, cămași înflorate și opinci. Unii aveau cușme țuguiate iar alții nu aveau nimic pe cap, doar părul în bătaia vântului. Arme nu aveau decât brațele musculoase și privirea îndârjită de fulgere. Așa arăta mica armată a Împăratului Alb. Lupta era crâncenă și, de trei zile, asediatorii nu făcuseră niciun pas. Mica armată a Împăratului Alb era de neînving.

În fața porții principale a palatului era un stejar secular, a cărui coroană se întindea peste balconul unui turn. Din turn urca o scară care ajungea

*“Un cărbune
Ș-un tăciune
Spune, băiete, spune “
(Petre Ispirescu –
“Înșir-te mărgărintare”)*

în coroana de frunze și ramuri. Prințesa, fata cea mică a Împăratului Alb, a ieșit din turn, a urcat în stejar, s-a așezat pe o ramură, legănându-și picioarele și a început să citească dintr-o carte. Era o carte despre copilărie, tinerețe, muncă, dragoste și iubire. Pe coperta cărții era scris doar atât : Ion Creangă. Fata era de o frumusețe neasemuită cu fața senină, zâmbitoare și ochii ca azurul cerului. Era îmbrăcată cu ie, catrință, cojocel și opinci, ca o adevărată Cosânzeană. Privind-o și ascultând-o, oștenii Împăratului Alb căpătau puteri neobișnuite, deveneau neînfricați și de neînvinși. În zadar asediatorii aduceau noi și noi întăriri. Mulți dintre atacatorii îmbrăcați în fier și foc lăsau armele și ascultau vrăjiți poveștile și glasul melodios al fetei.

Văzând în ce stare a ajuns armata sa, Împăratul Roșu l-a chemat pe sfetnicul său, înțeleptul palatului, care văzuse și auzise multe. Zărind-o pe prințesă în stejar și ascultând glasul melodios, acesta a arătat cu mâna și a poruncit să fie tăiat copacul. Degeaba au încercat războinicii să-l doboare. Nici o așchie nu se desprindea de trunchi. Roșu Împărat, turbat de furie, a început să lovească el însuși în stejar cu paloșul său aurit. Asemenea altor oșteni ai săi, a rămas în mână doar cu mânerul paloșului, bătut cu nestemate. Prințesa citea nestingherită în continuare. Atunci a chemat împăratul și alți înțelepți. Toți și-au dat seama că puterea stejarului vine de la carte.

După alte trei zile asediatorii au încetat să mai lupte. Unii nu mai aveau arme, iar alții ascultau fermecați poveștile citite de prințesă. Printre războinici, Cosânzeana a zărit un tânăr care a aruncat paloșul, și-a scos coiful și s-a apropiat de stejar. Era Prințul, cel mai brav și cel mai viteaz dintre asediatori. Acesta, fermecat de frumusețea fetei și de viersul melodios, a rugat-o pe fată să coboare. Fiori reci au străfulgerat-o pe Prințesă. Fata a coborât, s-a apropiat de Prinț și sentimentul iubirii le-a aprins inimile. Ea a dat Prințului cartea, au citit fiecare pentru armata celuilalt și așa s-a făcut pace.

Prințul și Prințesa s-au căsătorit, au făcut o

nuntă ca-n basme și au domnit ani mulți fericiți peste cele două împărății. Au durat Palat mai mare, mai frumos, mai înalt și mai strălucitor. Lângă Palat au construit o casuță mică cu două încăperi despărțite de tindă, cu cerdac și prispă, acoperită cu șindrilă.

În fiecare zi Prințul și Prințesa mergeau aici și citeau povești minunate din cartea mai tare ca fierul.

Stejarul dăinuie și acum, în jurul acestuia feciori chipeși și fete mândre se prind în hore și jocuri populare, iar eu am încălecat pe o șa și, în zborul calului, am ajuns acasă și am scris această poveste.

Peste ani și ani, cine dorea să meargă în cea Împărăție trebuia să treacă peste aceeași prăpastie. Puntea din bârne fusese înlocuită și se trecea pe alta mișcătoare care apărea din nevăzut. Urmașii Prințului și Prințesei construiseră alte palate, care te copleșeau prin bogăție și splendoare. Stejarul și casuța acoperită cu șindrilă

erau neschimbate. În fața căsuței se ridicase statuia unui pământean cu barba și privirea blândă. Cine ajungea aici nu se mai întorcea pentru că se trăia în armonie, bogăție și fericire.

Ilustrație: Cosmin Ioțovici



Către Eminescu...

de Maria Hărățu



O stea s-a stins

Și codrul freamătă.

Oare se va mai întoarce

Cu vorbele lui să îl mângâie?

Stelele caută și nu-l găsesc,

Soarele luminează și tot nu-l vede.

Apele susură, sperând că le vei auzi,

Teiul se întreabă „te voi mai găsi?”.

Dar adevărul eu îl știu.

Tu tot aici ai rămas,

În poeziile fermecate

Și în cuvintele strălucind

Ca luceafărul serii.

Aventură îmbracată în alb

de Răzvan Sonea



Eram în camera mea și citeam dintr-o carte de povești. Peste tot era o liniște totală. Deodată pleoapele mi s-au închis ușor, ușor.

M-am trezit într-un loc nou, nemaivăzut. Împrejur, totul era de un alb imaculat, strălucitor. Norii cerneau încontinuu mii de fulgi ca niște fluturi de gheață fragili, de o frumusețe rară. Fiecare avea câte o formă: unul triunghi, altul pătrat, altul cerc și multe altele.

Înaintam încet, încet, neștiind unde merg sau ce pericol mă aștepta. Deodată, la mare depărtare, am văzut o lumină. Măresc pasul și în cele din urmă ajung pe o stâncă. Jos, pe pământ, se afla o trăsură de gheață netedă, trasă de zeci de urși polari la care dacă te uitali în ochi, inima îți îngheța pe loc.

M-am apropiat de fereastra caleștii și acolo am văzut o tânără domnișoară, cu părul alb înțepător, pe care era așezată o coroană înaltă de un metru, toată făurită din sticlă. Ochii ei erau ca două flori de gheață, obrajii îi erau roșii, rumeni, iar buzele reci ca zăpada. Ca haine, ea avea o blănoasă mantie albă, făcută din părul celui mai puternic urs polar care a existat vreodată. În picioare, ea avea o pereche de pantofi de gheață. Mi-am dat imediat seama că era renumita regină de nea și anume Crăiasa Zăpezii.

Imediat cum m-a văzut, a poruncit să fiu condus la caleașcă. Ca prin magie, apărură doi spiriduși care mi-au deschis politicos ușa. După ce m-am făcut comod, am pornit spre castelul de gheață.

Pe drum, în timp ce mă uitam pe fereastră către nesfârșitul întins alb, regina m-a înțepat cu un ac în deget. Un firicel de sânge a început să se scurgă pe mâna mea. Deodată, Crăiasa m-a apucat de mână și m-a întrebat dacă sunt om. Am răspuns afirmativ, iar ea a poruncit ca atunci când vom ajunge la castel, să fiu dus în carceră.

În acel minunat loc, la palat, totul era făurit din gheață sau din sticlă. Pe pereți erau atârdate mii de

tablouri pictate în doar două culori: în alb și negru. Pe jos erau întinse piei de animale, ceea ce mi s-a părut o cruzime. Dormitorul Crăiesei avea pereții doar din sticlă, un pat de nea și perne din blană de vulpe. Oriunde mergeai în acel castel, puteai vedea că fiecare cameră avea cel puțin câte un străjer sau paznic om de zăpadă.

Carcera mea nu avea decât un mic pat de sticlă cu perne din puf și o fereastră cu zăbrele. De cum am intrat acolo, am plănuț cum să evaderez. Într-un final mi-a venit o idee...

Într-o zi, un spiriduș mi-a adus două coliere de aur furate din camera Crăiesei. Locul acela era plin de astfel de bijuterii. De cum a văzut că podoabele de aur au dispărut, Crăiasa a coborât iute ca vântul în carceră. M-am ascuns după pat, iar când a intrat, am pus-o la pământ, i-am furat cheile, am ieșit și am încuiat ușa.

După aceasta, am alergat în grajdul regal și am luat un cal. Am început să fugim de la castel, iar în urma noastră venea Crăiasa. Deodată calul s-a împiedicat, iar Crăiasa a...

Glasul blând al mamei m-a trezit. Mi-am dat seama că totul a fost doar un vis. În drum spre școală încă mă mai gândeam la acea aventură îmbrăcată în alb.



Ilustrație: Daria Babii

Misterul din palat

de Andreea Aramă



Pășesc
printr

e copacii bătrâni ai parcului stârnind foșnetul frunzelor uscate. Printre crengi străbat razele jucăușe ale unui soare palid. Mă apropiu de un copac scorburos atât de gros încât nu-l pot cuprinde. În scorbura bătrână zăresc un inel de fier ruginit, pe care-l trag cu grijă. Un scârțâit straniu se aude și lângă copac se deschide o trapă cu scări care coboară în întuneric. Deodată flăcări mici apar, pe fiecare treaptă, invitându-mă parcă să cobor.

Am zărit un palat situat în vârful unui munte unde doar păsările cele mai neînfricate puteau ajunge. Turnurile sale ascuțite săgetau cerul de un albastru intens. Totul în jur era învăluit în mister, dar ceea ce mi-a atras atenția cel mai mult era un bărbat înalt și chipeș, care părea a fi stăpânul castelului. Deși palatul avea foarte multe camere, lordul prefera biblioteca, dar nu înțelegeam de ce.

Biblioteca se afla în mijlocul castelului și toate cărțile erau puse într-o ordine desăvârșită. Lordul însuși le ștergea de praf și le îngrijea ca pe niște copii. Îi erau atât de dragi încât nu lăsa pe nimeni să le atingă.

Într-un moment de neatenție al acestuia, m-am strecurat în bibliotecă și m-am ascuns în cel mai întunecat cotlon al acesteia. L-am surprins stând tolănit într-un fotoliu și citind în liniște una dintre cărți. Deodată se auzi un zgomot ciudat. Lordul tresări și se uită mirat în jur. Nu știa de unde venise zgomotul, dar, uitându-se mai bine



Ilustrație: Cosmin Ioțovici

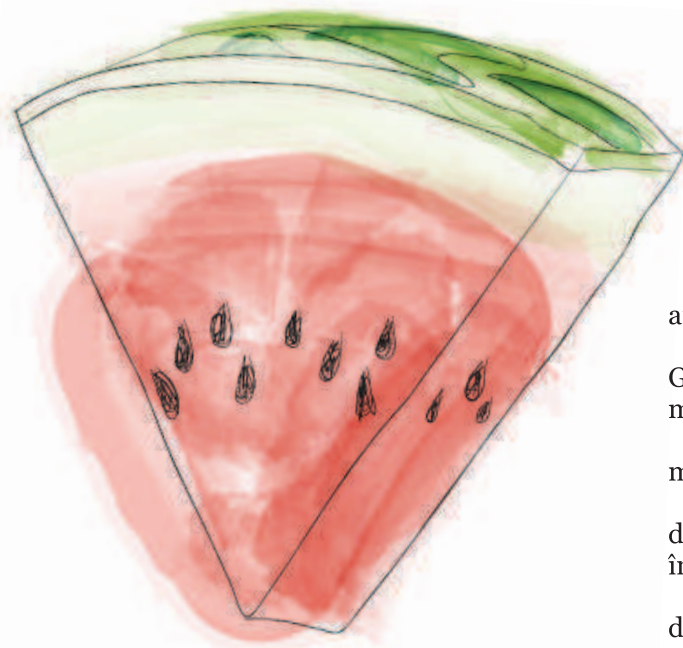
în jur văzu o carte care căzuse de pe unul dintre rafturi.

Se ridică, o luă și începu s-o răsfoiască. Literele păreau de aur și erau toate amestecate. Ușor, ușor, se desprinseră din carte și se împânziră în toată biblioteca. Unele intrară în sertarele biroului, iar altele se așezară pe hainele contelui. Parcă voiau să-l atenționeze de ceva. Unele îl trăgeau de urechi, altele de haină, altele de turul pantalonilor într-un loc situat în colțul bibliotecii de care lordul nu avea habar. Acolo, el descoperi un buton secret pe care îl apăsă. Deodată se deschise o ușiță care dădea într-o cameră secretă poleită numai în aur. Eram și eu uimită de ceea ce vedeam pentru că acolo erau tot felul de obiecte scumpe de care lordul nu părea a ști.

Acesta începu a sări în sus de bucurie și, încântat de descoperirea făcută le mulțumea literelor și le

așeză cu mâna lui în ordine, în carte. Strânse apoi cartea la piept și o puse înapoi pe raft cu mare grijă. Părăsi bibliotecă cu un zâmbet pe buze, luând cu el secretul pe care el credea că îl știau doar el și literele aurite. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că și eu îi aflasem secretul. În palat se așternuse o liniște deplină și atunci am hotărât că e timpul să plec. Am ieșit cu pași domoli din palatul misterios, și după ce mi-am ațintit o ultimă privire spre castel, m-am îndreptat spre trapa cu scări gândindu-mă la comoara care sălășluia ascunsă, probabil de mii de ani după ușa bibliotecii.

Dar... credeți că povestea s-a sfârșit? Într-o zi mă voi întoarce la palat și voi descoperi mai multe lucruri legate de comoară lordului. Și, de ce nu, puteți veni și voi cu mine dacă promiteți că veți păstra acest secret.



Pepenele albastru

de Cosmin Ioțovici

ar fi păcat să te irosești!

- Oare de ce este atât de greu pentru ei? Of! Gândi Achim și fără să-i mai rămână nicio speranță, o mai întreabă totuși pe bunica.

- Bunico, ție ți se pare că pepenele din desenul meu e orice fel de pepene?

- Nu stiu, Achim, l-ai desenat foarte frumos, dar ar trebui să desenezi doar o felie de pepene ca să îmi dau seama dacă e unul oarecare.

Pus pe gânduri, băiatul se întoarce cu un alt desen.

- Uite, bunico, ce crezi?

- Vai, dar pepenele ăsta are miezul albastru! N-aș fi putut să îmi dau seama când l-am văzut doar așa, la suprafață! Se amuză bunica...

- *Sunt obișnuit, voi mereu vedeți lucrurile "la suprafață"..., spuse Achim, teatral.*

Și cu toții se amuzaseră copios în ziua aceea.



Ilustrație: Cosmin Ioțovici

Într-una dintre zilele de vacanță, Achim își adună toate instrumentele de pictură. Avea de gând să creeze o capodoperă pentru prima oră de desen din clasa a cincea! Puțină culoare în stânga, puțină în dreapta și, după ce fundalul era terminat, pictura fu în sfârșit gata! Acum trebuia doar să culeagă laurii gloriei pentru imaginația

sa! Prima persoană pe care o întâlnește în cale era chiar mama.

- Mamă, observe ceva neobișnuit la desenul meu? Întreabă Achim emoționat

- O vai, dar ce realist e! Și ce nuanțe frumoase de verde ai folosit pentru coaja pepenelui! Știam eu că am un băiețel talentat!

- Bine daa... atât?!

- Dar ți-am spus deja că ești foarte talentat! Sunt tare mândră de tine!

Și mama, după ce îl mângâie bland pe păr pe Achim, mama se întoarce concentrată la prepararea tartei. Dezamăgit, el caută pe altcineva care să observe cât de ingenios era de fapt desenul său.

- Bunicule, îți place ce am pictat?

- Un pepene! Foarte realist! Si are ceva și din curentul expresionist din câte observ, ai folosit niște nuanțe de verde foarte vii! Și cu ce măiestrie le-ai combinat! Trebuie să te înscrii la un curs de pictura,

În stupul albinelor

de Teodor Marciuc



„Un zumzăit puternic se auzi la urechea mea, apoi totul părea din ce în ce mai mare până când am observat că zbor, iar o albină stătea în fața mea.”

Soarele bolnav își mângâia frunzele cu razele lui însângerate, înroșindu-le și pe ele. Păsările cântau cântece de leagăn printre ai săi copaci, pentru a-i adormi în timpul lipsei lor. Norii plângeau de supărare că soarele nu-i va mai putea încălzi, iar animalele simțeau o durere în suflet în timp ce-și adunau proviziile.

Îmi făceam temele și mă gândeam la albine, spunând că ele au o viață ușoară, căci ele trebuie doar să aducă polen la stup și să-l transforme în miere, iar pe drum să arunce polen pe pistilul altor flori din aceeași specie, ducând la polenizarea încrucișată. Un zumzăit puternic se auzi la urechea mea, apoi totul părea din ce în ce mai mare până când am observat că zbor, iar o albină stătea în fața mea și mi-a spus:

- Pentru că nu poți să-ți imaginezi ce mult lucrează o albină, te-am transformat în una! Dar mai întâi trebuie să știi câte ceva despre ele! Albinele sunt insecte zburătoare, prăfuite cu aur și abanos, cu aripi de argint și un ac în care se află inima lor. Noi suntem clasificate în cadrul superfamiliei Apoidea din cadrul subordinului Apocrita, în care se mai află furnicile și viespile. Ne hrănim cu nectarul florilor datorită sursei sale de energie din zaharuri, dar și cu polen, datorită

proteinelor sale, folosit pentru larve în general, dar și în polenizare și în crearea mierii. Acum, că știi destule, trebuie să vii să muncești!

Albina m-a dus printre copacii, care își atârnavu crengile sub forma unei ploii, la stupul ei care semăna cu un ou îmbrăcat în raze de soare lipicioase. Pe dinăuntru fagurele abia se observa căci albinele acopereau tot stupul, dar în următoarele secunde toate au zburat lăsând o mare dezordine, însă acum puteam privi mai bine. Nu existau pasaje, pentru că fiecare albină avea un locușor din fagure unde se odihnea sau crea căldură prin mișcarea rapidă a aripilor, dar și un loc unde se afla matca care făcea pui. În caz contrar, era eliminată.

Ieșind o secundă, am văzut că albinele munceau toată ziua, fără să se oprească. M-am pus și eu pe muncă și am încercat să culeg polen, însă ceva lucitor mi-a atras atenția. Polenul dintr-un trandafir părea a fi un praf de aur și chiar așa era. Am dus praful de aur la toate florile din grădina mea pentru a le poleniza, iar celălalt l-am dus la stup și l-am transformat în miere dulce, iar albina-învățătoare m-a transformat la loc.

De atunci am vorbit numai de bine despre albine și, dacă cineva a încercat să vorbească de rău despre micile ființe pictate cu aur și abanos, l-am contrazis, deoarece ele sunt mult mai muncitoare decât orice adult sau oricare altă ființă.



Ilustrație: Ilie Alexandru

Inelul fermecat

de Ștefania Mironeanu



Pășesc printre copacii bătrâni ai parcului stărnind foșnetul frunzelor uscate. Printre crengi străbat razele jucăușe al unui soare palid. Mă apropiu de un copac gros. În scorbura lui găsesc un inel de fier ruginit. Încerc să-l iau cu toată forța. Acolo se deschide o trapă cu scări care duc spre întuneric. Deodată, flăcări mici apar pe fiecare treaptă, îndemnându-mă să cobor.

Cu multă grijă, iau totuși inelul și îl bag în buzunar. Îmi confecționez o torță, astfel încât, atunci când voi ajunge la capătul scărilor, să mai am o lumină.

Cobor, cobor, cobor și, deodată, așa cum am presupus, lumina a dispărut și odată cu ea s-a stins și flacăra torței, dar inelul începe să lumineze. Nu este orice fel de lumină, ci una multicoloră. Pe el văd că scrie: „Acest inel îi va da celui care îl poartă o putere specială sau un blestem.” Curioasă, dar cu frica în sânge, mi-l pun pe deget.

Deodată, mă trezesc în vârful unui turn și văd în fața mea un dragon care se îndreaptă spre mine cu respirația de foc. Este acoperit de solzi de oțel, roșii ca sângele.

Ochii lui sunt impunători. Simt că leșin doar când se uită la mine; știu că vrea să mă omoare. Îmi dau seama imediat că nu este orice fel de dragon, ci chiar cel mai mare. Este Balir, regele tuturor dragonilor. Am citit despre el din cărți cu nimfe, troli, enți și multe alte personaje care apar doar în basme. Este minunat să fiu în fața unui dragon, dar simt și pericolul.

Pielea lui nu poate fi străpunsă de vreo săgeată, dar are un loc în piept, o gaură mică. Poți omorî dragonul doar dacă, cu săgeata infinitului, îi țintești punctul slab.

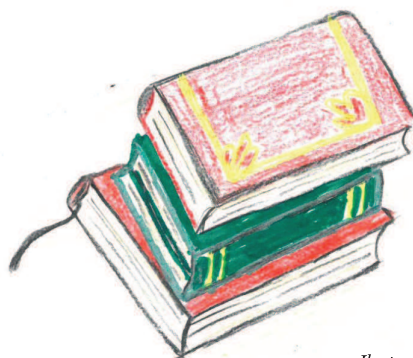
Lângă mine este un arc și o săgeată; exact ce-mi trebuie pentru că aceea este săgeata infinitului. Dintr-o suflare îl țintesc și-l omor. Cu toate acestea, ultimul lui foc îmi străpunge pieptul. Atunci cad din turn, alunecându-mi și inelul de pe deget.

Dintr-o dată, mă trezesc pe iarba verde din parc cu inelul lângă mine. Mă întreb ce s-a întâmplat, pentru că, într-un mod ciudat, îmi aminteam doar că am murit. Închid ochii o singură dată și îmi amintesc tot. Doar că, odată cu apariția amintirii, au dispărut atât inelul cât și copacul.

Mă întorc acasă și mă gândesc la cele petrecute din vina unui mic și ruginit obiect: inelul fermecat.

O zi printre cărți

de Călin Chiriac



Ilustrație: Lidia Gologan

Am fost într-o zi la bibliotecă în căutarea unei cărți de povești despre care auzisem că este foarte interesantă.

Într-adevăr, așa a fost, dar am avut o surpriză când am ajuns acasă. Am deschis cartea și am văzut în jurul meu o lume ciudată, ca de basm. Apoi am realizat că sunt în interiorul unei cărți de povești.

Mi-am amintit că personajul principal era un fluture și m-am dus să-l caut la copacul lui de pe deal.

El mi-a făcut cunoștința cuprietenii lui și mi-a arătat acea lume fantastică. Acolo totul era făcut din zahăr și era tot timpul vară.

Acolo toți oamenii erau făcuți din turtă dulce și clădirile din lemn dulce. În acea lume, când la noi era zi la ei era noapte.

N-am apucat să-mi iau rămas bun de la noii mei prieteni căci s-a făcut dimineață și mi-am dat seama că a fost doar un vis.



Ilustrație: Lidia Gologan

Fata înger

de Ilinca Păsărică



Pășesc printre copacii bătrâni ai parcului, stârnind foșnetul frunzelor uscate. Printre crengi străbat raze jucăușe ale unui soare palid. Mă apropiu de un copac scorburos, atât de gros încât nu îl pot cuprinde. În scorbura bătrână găsesc un inel de fier ruginit pe care îl trag cu grijă. Un scârțâit straniu se aude și, lângă copac, se deschide o trapă cu scări care coboară în întuneric.

Deodată, văd flăcări mici pe fiecare treaptă invitându-mă parcă să cobor. Pășesc ușor, curioasă... La capătul scărilor se află o ușă, iar pe ultima treaptă o cheie mare, de aur, presărată cu diamante și cristale. O iau și deschid ușa. În fața mea apare o cameră întunecată cu mai multe bănci și rafturi ticsite cu cărți. Mă plimb printre ele. Pe al treilea raft găsesc o carte care îmi atrage atenția. Încerc s-o iau, dar de pe un alt raft cade o brățară din argint pe care este inscripționată o bufniță. O prind la mână și merg în

următoarea cameră unde se ascund, cred, secrete nebănuite. Întâlnesc acolo o pisică cu aripi de liliac, pe care decid să o păstrez. Merg în următoarea cameră și zăresc o fată slăbuță, cu păr împletit din raze de soare și ochii precum azurul cerului. Purta o rochie albă, lungă și aripi de înger.

Mi-a spus că este Mia, fata-înger. Am aflat că brățara îmi dă puterea de a o vedea, iar dacă mi-o desprind de la mână atunci ea va deveni invizibilă pentru mine, la fel și pisica. Mi-a povestit cum îngerii negri au capturat-o și au adus-o acolo de unde doar un suflet de copil o poate elibera cu ajutorul animăluțului. Cu el trebuia să zboare până pe vârful muntelui "Trandafirul de Ceață", cel mai înalt munte, unde se afla "Copacul Înțelepciunii" din care trebuia să ia un măr de aur și să prepare sucul "Argintului" din el. Am luat pisica în brațe și am rugat-o să mă ducă în zbor până pe vârful muntelui. După ce am preparat sucul "Argintului", m-am întors la fata-înger. Ea a sorbit două înghițituri și vraja s-a rupt, eliberând-o astfel pe Mia.

Bijuteriile - un mister nedeslușit

de Ilinca Bunesu



În seara de A j u n u l Crăciunului, Maria, o fetiță săracă, se uita lung la vitrina luminată a u n u i m i n u n a t magazin de bijuterii. L a o r a a c e e a , închiseseră demult. Măcar acum putea și ea să privească în voie, fără să o gonească nimeni!

Șiraguri de perle lenevind în cutii de catifea, rubine îmbujorate ca focul, safire fine și melancolice, smaralde trufașe, toate se răsfățau pe mătase și străluceau de-ți luau ochii. Mai mult decât orice, însă, îi plăceau diamantele. Mici sau mari, sclipeau tainic și răspândeau în jur o pulbere de lumină, ca și cum bolta întunecată a cerului și-ar fi revărsat stelele în acel loc.

Între toate, o broșă aparte i-a atras privirea. Era în formă de panteră,

pășind cu eleganță, încordată, parcă calculându-și saltul. Trupul ei grațios, de la bot la vârful cozii nervoase, era bătut tot în diamante, doar ochii erau verzi, sălbatici, parcă te hipnotizau.

Maria închise pentru o clipă ochii. Atât de frumos sclipeau pietrele prețioase, încât o amețeau!

Ca într-un vis, se pomeni în sala de bal a unui palat cum numai în povești sunt. Pereții erau din oglinzi din cristalul cel mai pur, lumina parcă țâșnea de acolo și totul sclipea dar, oricât de frumoasă era această construcție specială, o făcea să se simtă stingheră, parcă urmărită de niște ochi.

Chiar în mijlocul sălii, pe un pedestal îmbrăcat în catifea albastră ca noaptea de vară, stătea... o panteră în mărime naturală! Era o bijuterie minunată, cu ochii de smarald și blana din nestemate și părea ferecată acolo de o vrajă.

Fermecată, Maria se apropie de ea. În clipa aceea, statuia prinse viață, se mișcă, iar cristalul din care erau făcute etichetele se sparse în mii de bucățele! Din statuie apărură o felină superbă, o panteră vie ce-și scutură blana neagră și lucioasă, răspândind în jur o pulbere strălucitoare! În jurul gâtului îi atârna un colier de diamante. Mărâi spre Maria, dezvelind un șir de colți ca turțurii de gheață și-i vorbi:

- Ce cauți tu aici? Cum ai îndrăznit să calci în regatul meu?

Împietrită de frică, cu glas abia șoptit, Maria îndrăzni să vorbească:

- Nu am vrut să te tulbur, nici măcar nu știu cum am ajuns aici. Doar că mi-ai plăcut atât de mult și am simțit că ești mai mult decât o bijuterie! Niciodată nu am atins una...

Îmblânzită ca prin farmec, pantera îi dădu ocol cu mersul său elastic, uitându-se la ea cu ochi

pătrunzători și, în cele din urmă, spuse:

- Ești o fată deosebită! Mulți au tremurat și au fugit din fața mea, dar ție nu ți-a fost frică.

Glasul ții este la fel de curat ca și inima. Eu știu că asta e mai de preț decât orice avere.

Odată, demult, un rege bogat a vrut să arate lumii ce putere îi dau

banii și a comandat unui bijutier celebru o lucrare specială: o panteră captivă în pietre prețioase. Așa se face că mi-am pierdut pentru totdeauna libertatea.

Dacă nu erai tu, cine știe cât aș mai fi rămas încătușată. Pentru mine, o piatră sau un diamant sunt la fel, nu înseamnă nimic dacă nu au viață. Curajul și sufletul tău bun au desfăcut vraja și m-au eliberat din statuia de cleștar în care eram ferecată. Mi-ai făcut cel mai mare bine din lume. De asta, aș vrea să fac și eu ceva pentru tine. Drept răsplată și prețuire din partea mea, primește în dar acest colier de diamante, care să-ți amintească mereu de mine și să te ajute la greu.

Cu aceste cuvinte, pantera făcu un salt și dispăru. Mariei i se păru că o mai vede o dată, într-una din oglinzi, alergând liberă. Atunci se trezi, visând cu ochii deschiși în fața magazinului de bijuterii. Înghețase de frig! Scutură din piciorușe ca să și le încălzească și își frecă mânuțele. Ce vis frumos! Păcat că nu fusese adevărat!

Ridicând ochii, văzu cu uimire, reflectat în sticla vitrinei, un minunat colier de diamante strălucind la gâtul ei. Nevenindu-i să creadă, își lipi fețișoara de geam, căutându-l, dar bijuteria aceea minunată nu era înăuntru. Abia atunci, Maria îndrăzni să-și ducă mânuțele tremurătoare la gât și... îl putu atinge! Zeci de diamante, cu străluciri de artificii, erau legate în acel colier. Fetița se gândi că, de acum înainte, toată viața ei avea să se schimbe, precum și a altor copii necăjiți, cărora avea să le vină în ajutor. Un zâmbet îi înflori pe față, primul din viața ei de copil sărman.

Se uită curioasă din nou în vitrină, să-și găsească binefăcătoarea dar... broșa-panteră dispăruse!

Alte bijuterii o priveau cu ochii lor ca de foc: păuni cu coada rotată încrustată cu smaralde, șerpi supli din rubine unduindu-se încolăciți pe brățări, păsări ale paradisului cu penaj multicolor din tot felul de nestemate, cai înaripați albi-strălucitori din diamante. Oare, dintre ele, câte așteptau să bucure alți copii necăjiți?

Vis cu furnici *de Matei Mardare*



Erau patru ale după-amiezii, când soarele strălucea zglobiu pe cerul senin într-o zi de toamnă. Mă plimbam prin livadă bunicului, când mă împiedic de un mușuroi de furnici, am căzut într-un somn adânc. Când m-am trezit mă afluam într-o încăpere ciudată din punctul meu de vedere, deoarece aceasta era clădită cu pământ. Patul pe care mă afluam era făcut dintr-o cutie de chibrituri și niște mușchi de copac, ce încă era umed, deci era proaspăt cules.

M-am ridicat ca să inspectez camera mai cu atenție. După mai multe minute în care m-am plimbat, am putut observa lungimea sa de 10 pași și lățimea de 7 pași. Situația în care mă afluam nu am putut să o decid, dar cel mai sigur era o răpire. Pe ușă intră o furnică ce mie mi se părea de mărimea unui om la prima vedere, dar mi-am dat seama mai târziu că eu eram de mărimea ei. Furnica ce a intrat pe ușă era costumată într-un militar, ce purta mai multe medalii pe sacoul verzui. Se apropie de mine și mă luă de braț ducându-mă la regină unde ar fi urmat deciderea soartei mele. Se pare că trebuiesc lucrez la zidul ce a fost dărâmat cu o zi în urmă de către un uriaș, începând cu ora șase. Această oră era foarte matinală, ceea ce putea fi o problemă pentru mine.

În următoarea dimineață m-am trezit la zece minute înainte de oră la care ar fi trebuit să fiu pe

șantier. M-am luat după celelalte furnici ce mergeau în aceeași direcție ca mine și cu același scop, acela de a repara zidul. Mi-am luat lopată și m-am pus pe muncă, punând fiecare bobită de pământ la locul ei, ridicând ușor, ușor peretele. La un moment dat am rămas fără pământ așa că am fost nevoit să merg pe câmp să mai iau pământ. Când am ridicat un mic bulgăre de pământ, am văzut la o distanță de aproximativ cinci sute de pași armata furnicilor roșii, înaintând cu viteză spre mușuroi.

M-am dus să dau raportul generalului ce ne supraveghea. Acesta după o secundă de gândire îmi dădu o spadă și o cască, iar apoi chemase alte patru sute de soldați și mă trimise la luptă cu ei. La mijlocul distanței, ne-am pregătit. Așteptam că inamicii să vină. La mai puțin de treizeci de pași am început să alergăm și noi înspre ei. Spadele se izbeau cu o putere imensă. Mici scânteii apăreau la fiecare lovitură. Generalul advers zdrobise multe furnici din escadronul nostru, luându-mă pe mine drept următoarea țintă. Timp de zece minute i-am barat atacurile, când am zărit un soldat roșu repezindu-se spre mine. Nu puteam să-i înving pe amândoi deodată, așa că atunci când soldatul se apropie mai mult de mine, m-am dat din fața lui. Astfel, în loc să mă lovească pe mine, îl lovi pe general și viceversa.

În final am biruit în luptă contra furnicilor roșii, dar deodată m-am trezit stând pe câmp, cu câteva furnici pe picior.

O aventură în negru și galben

de Răzvan Sonea



Soarele răsărea de după dealul verde ca smaraldul acoperit cu un strat de brumă imaculată. Norii somnoroși se plimbau pe cerul albastru ca o petală de cicoare.

Mă jucam cu un pui de căprioară în curtea bunicului. Micuțul se tăvălea prin iarba verde ce valsa în bătaia lină, dar răcoritoare a vântului. Din când în când, acesta se uita la mine cu ochii lui albaștri.

Deodată, bunicul a ieșit afară într-un costum necunoscut de mine. Alergam amândoi după el și l-am văzut oprindu-se lângă o cutie viu colorată, cu o gaură dreptunghiulară în partea de sus. Bunicul m-a atenționat să nu mă apropiu de ea, dar, nepăsător de avertisment, am băgat mâna în gaură. O înțepătură am simțit și pe loc am început să mă micșorez.

Când m-am uitat într-o baltă, eram asemănător unei albine, cu aripi catifelate, cu o vestimentație formată din blăniță colorată în negru și galben, cu șase picioare și doi ochi gigantici. În celălalt capăt al corpului meu mic era atașat un ac ascuțit.

Deodată, din cutia bizară s-a auzit un sunet acompaniat de o voce groasă și fermă:

- Aduceți-mi-l de îndată!

În nici două secunde, zece albine au apărut și m-au ridicat în aer până în locul ciudat, numit de albine casă și de oameni stup.

- Cum îndrăznești să furi mierea noastră?

Eram speriat, dar mirat, așa că am răspuns:

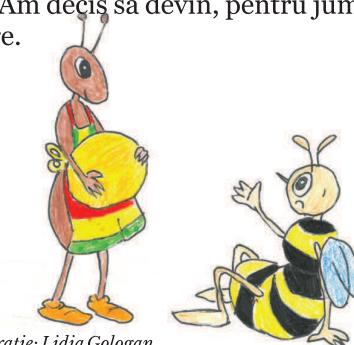
- Scuzați-mă! Nu aveam gânduri rele! Eram doar curios.

- Îți vei repara greșeala! O zi îți dau! O zi în care să mă convingi să te fac om din nou! Și acum, luați-l din fața mea!

Mi-am dat seama că am vorbit cu matcă. Am fost dus într-o cămăruță. Pe o tăbliță era înscris

numele tuturor lucrătorilor stupului.

Mi-a fost destul de greu să înțeleg ce rol aveam deoarece singurele cuvinte erau: buzz, lucrătoare și trântori. Am decis să devin, pentru jumătate de zi, o lucrătoare.



Ilustrație: Lidia Gologan

În grupul meu și în toate celelalte am observat mai multe informații despre albine: ele sunt insecte zburătoare, de culori diferite și anume negru, roșu, gri sau galbene. Trântorii nu pot trăi decât în jur de o lună, albinele lucrătoare 40 de zile sau dacă sunt născute în timpul toamnei, 9-6 luni, matca poate face 1500-2500 sau chiar 3000 de ouă pe oră și că acestea pot trăi opt ani, dintre care doar 2 este eficientă economic.

Am strâns polenul din flori, din copaci, îl duceam la stup, iar adunăm, iar duceam. Substanța dusă era transportată pe picioarele noastre. În timpul pauzei m-am plimbat prin camerele stupului sau urmăream albinele la treabă.

Următoarea sarcină nu mi s-a părut prea interesantă și anume cea de trântor, deoarece tot restul zilei nu s-a întâmplat nimic spectaculos așa că ne-am antrenat: am înțepat cu acul, am făcut exerciții și am învățat că trântorii trebuie mereu să-și apere casa.

La sfârșitul zilei am fost chemat de matcă:

- M-ai făcut mândră și ne-ai dovedit că oricine își poate repara greșelile prin muncă! Ești liber să pleci, dar înainte de aceasta, ia un borcan plin cu miere proaspătă! Îl meriți din plin!

În nici două secunde am revenit la normal. Se făcuse însă seară. În casa bunicilor am intrat și le-am povestit fascinantă mea aventură în negru și galben.

De Paști, am mers cu familia mea în vacanță la munte. Într-o zi, am făcut o excursie spre o zonă foarte frumoasă din apropiere. Eu m-am îndepărtat un pic și am ajuns într-o poiană, unde era o căsuță mică și viu colorată. Eram tare curioasă! Cine oare putea să locuiască acolo?



Am ciocănit la ușă, am așteptat, iar am bătut și, în cele din urmă, cineva mi-a deschis. Spre marea mea uimire era... un iepuraș, agitat, murdar pe lăbuțe și pe botic cu toate culorile. Era chiar Iepurașul de Paști, care muncea din greu pentru a termina de vopsit ouăle. Trebuia numaidecât să ajungă la timp la copiii din toată lumea. Iepurașul avea atâtea de făcut, încât nu putea pierde nici un moment. Grăbit și cam arțăgos, el îmi spuse:

- Nu am timp de vizite, am foarte multă treabă! Poienile trebuie

Ajutorul de nădejde al Iepurașului de Paști

de Ilinca Bunescu

panicat:

- Vai de mine! Ce mă fac? Am adormit și mai aveam atâta treabă! Ce mă fac?

- Hei, hei, liniștește-te! Privește în jur!

*După multă muncă,
toate erau la locul lor:
poienile erau colorate,
izvoarele susurau,
copacii aveau straie noi
și totul părea de basm.
Chiar atunci
s-a trezit din somn
Iepurașul.*

vopsite, florile doresc să fie date cu parfum, izvoarele care murmură vor să fie dezghețate și zic că au nevoie de niște discuri cu muzică bună, pentru că ele nu pot cânta destul de armonios! Dar ce să mai zic de copaci, cărora le trebuie un costum nou în fiecare an și programări la coafor cu luni înainte de Paști! Of, dacă aș avea un ajutor, ar fi mai ușor!

- Eu aș putea să te ajut, numai să îmi arăți cum. Sunt bucuroasă să-ți fac acest serviciu!

- Ai venit chiar la timp! Nu știam cum o să mă mai descurc. Mi-ar face mare plăcere să fii ucenica mea de nădejde!

L-am lăsat pe Iepuraș să doarmă, mi-am pus un șorț, mi-am suflecat mânecile și am trecut la treabă în locul lui. Avea într-adevăr dreptate! Ouăle erau mofturoase și certărețe, nu se hotărau ce culoare le place, așa că le-am făcut pe toate roșii. Florile, cochete, deschideau una după alta sticlute de parfum și se stropeau din belșug, încât mirosul puternic mă amețea. Le-am certat puțin și s-au potolit. Am înregistrat cele mai recente melodii și le-am dat izvoarelor să repete cântecele.

La sfârșit, eram așa de obosită că m-am uitat cam urât la copaci și i-am sfătuit să-și pună mai repede costumele și să-și așeze frunzele. Copacii s-au descurcat singuri. Cred că au înțeles că nu trebuiau să mă supere!

După multă muncă, toate erau la locul lor: poienile erau colorate, izvoarele susurau, copacii aveau straie noi și totul părea de basm. Chiar atunci s-a trezit din somn Iepurașul. A început să se vaye,

Mut de uimire, Iepurașul se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă. Era cel mai frumos tablou de primăvară pe care îl văzuse vreodată. Copacii șopteau povești, izvoarele murmurau melodios, florile înmiresmau aerul, iar ouăle proaspăt vopsite, lucioase, dormeau cuminți în coșulețe.

Iepurașul a răsuflat ușurat, m-a îmbrățișat și mi-a mulțumit din inimă. S-a îmbrăcat de sărbătoare, și-a fixat ceasul magic și... a pornit.

Pe înserat, sub pâlparea tainică al miilor de stele, Iepurașul de Paști plecase deja, țopăind, să împartă darurile. Eu eram obosită, dar fericită că l-am putut ajuta. Cadoul meu a fost un iepuraș de porțelan, cu un coș cu ouă vopsite. Toate erau roșii. Eu știam de ce!



Ilustrație: Daria Babii

Magia râului

de Andreea Aramă



Pe frunza lucioasă, nufărul își deschidea floarea, incredibil cristal anume șlefuit pentru o băutură rară. O geană roșie se aprinde la îngemănarea pământului cu cerul încălzind cu căldura ei delicatele petale ale nufărului care abia aștepta să o întâlnească. Brobonită de rouă, floarea de un alb imaculat pare bătută cu diamante.

Razele soarelui care bat pieziș, împrăstie solzi de aur pe încrețiturile apei, făcând nufărul să se alinte și să-și arate întreaga lui frumusețe și gingășie.

Întregul lac tresare din somn, vesel și plin de viață, sub calda binecuvântare a soarelui. O lină suflare de vânt adie peste întinderea lui și toate viețuitoarele apei sunt fascinate de frumusețea din jur.

Nufărul tronează maiestuos în mijlocul râului părând din depărtare o mică pată albă care înveselește lacul.

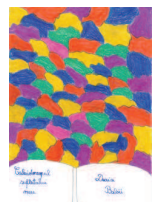
Apropiindu-se de ea, pare însă o imensă scenă albă, plină de cristale, pe care broscuțele își etalează talentul lor artistic.

Apa este potolită, netedă ca o oglindă, arătându-se în răsăritul soarelui ca într-un decor de teatru. Peste toate e o moleșeală, o pace dumnezeiască care se lasă de sus. Ici și colo, pe luciul apei tremură stropi de lumină.

Atâta liniște e-n aer că frunzele nemișcate ale sălciilor îți par înmărmurite că de-o vrajă. Stolurile de rațe sălbatice își fâlăie aripile greoaie pe deasupra apei, trecând din când în când, în zbor ușor pe lângă nufărul alb pentru a-i admira frumusețea.

Ușor, ușor se întuneacă, iar noaptea se lasă tăcută, vastă, solemnă. Luceferi mulți răsar din fundul apei și tremură pe-ntinderea ei. Sub tainica mângâiere a lunii, nufărul își închide delicat floarea, pregătindu-se să viseze.

Ilustrație: Andreea Aramă



Ulița se îmbrăcă se cu soare. Copilul ședea în brațele ei și se uita la vântul glumeț care se juca cu copacii demni.

Copilul se știa de mult timp cu ulița. Erau buni prieteni. Prima oară s-au cunoscut când mama lui l-a scos la o plimbare prin sat. Atunci el a ascultat multe povești despre plante, animale, natură. De atunci el o vizitează mereu. El stă în leagănul copacilor, iar ea îi cântă. Ea cânta însă doar pentru cei ce vor s-o audă, iar cei care nu-și opresc pașii aud doar murmurul mânios al vântului.

Un prieten necuvântător

de Daria Babii

Ulița are mulți prieteni vântul, copacii, păsările, pietrele. Ei îi spun copilului, prin șoapte misterioase, pilde înțelepte despre viață. Vântul e cel mai înțelept dintre ei. El vine rar, însă atunci când sosește îi povestește băiatului despre viața din altă zonă și îl sfătuiește mereu să se bucure de ceea ce are și să nu ceară imposibilul.

Copacii cei grijulii au multă treabă. Trebuie să legene păsările ostenite, să umbrească ulița, să-i spună soarelui și norilor cantitatea exactă de lumină, căldură și ploaie. În rarele momente când e liber, el îl îndeamnă pe băiat să muncească, pentru că doar așa poate reuși în viață.

Păsărelele cele vesele sosesc foarte des pe drum. Ele sunt mândre de penajul lor și nu le pasă dacă altora nu le place coloritul lor. Dânsule îl învață pe băiat să aibă încredere în forțele proprii, în ideile lui și în credințele lui.

Pietrele cele bătrâne care sunt acolo de când ulița era firavă și goală, duc în spate o povară imensă de ani. Ele l-au învățat pe băiat că florile pomilor sunt dragălașe ca surâsul unui copilăș precum și că Primăvara este o Duminică a pământului.

Copilul se bucura nespun că-și poate petrece timpul alături de prietenii lui, încât îi zburda inima ca un brotăcel în iarbă. El a înțeles că fiecare lucru își are rostul lui, oricât de neînsemnat ar fi, și că trebuie mereu să ascuți glasul naturii.

Dar nu după mult timp, copilul a plecat iar ulița a rămas rece, goală, cenușie. Ea se poate înveseli de la un singur lucru, un zâmbet de copil.

Haideți să zâmbim pentru ca ulița și prietenii ei să ne povestească aventurile lor!

Clipe de aur

de Ștefana Ilaș

„Îmi scriu singură destinul”



Soarele cel vesel încet, încet, adoarme. Acum domnește tainica lună împreună cu sfetnicii ei, stelele. Un joc de culori are loc pe cerul senin. Întunericul s-a lăsat peste întreaga lume. O altă zi s-a scurs. Timpul cel sihastru a trecut.

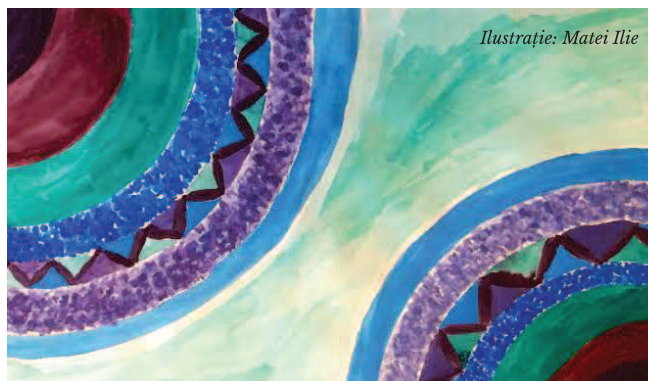
Mă așez la marginea geamului și încep să privesc luminițele orașului. Nu mai realizăm nimic în jurul meu. Mă gândeam la viitor. Ce voi face în viitor?... ce va urma?... ce îmi scrie stiloul destinului?... Nu voi putea afla prea curând răspunsurile, ceea ce mă panica și mai tare.

Deodată, totul devine negru. Ajunsesem într-o încăpere neagră, în care nu exista nimic. Mă așez în genunchi începând să plâng de frică. La un moment dat, observ o lumină albă. Cu pași mărunți mă îndrept spre ea, cu speranța că este o ieșire. Totul începuse să capete culoare, formă și contur. Ajunsesem într-o pădure cuprinsă de zâna toamnă. Pășeam printre copacii bătrâni stârnind foșnetul frunzelor uscate. Printre crengi străbat raze jucăușe ale unui soare palid. Mă apropiu de un copac scorburos, atât de gros, încât nu îl pot cuprinde.

În scorbura bătrână zăresc un inel de fier, pe care îl trag cu grijă. Un scârțâit straniu se aude și lângă, se deschide o trapă în care zăresc o carte groasă, cu copertă din catifea roșie, cu un titlu misterios „clipe de aur”

Iau cartea cu grijă în mână și mă așez la umbra unui copac. Mă opresc o clipă și privesc în jur. Mai era cineva cu mine... simțeam asta... dar nu vedeam nimic. Deschid cartea și încep să citesc. Atât aș vrea ca puținele zile pe care le mai aveam să fie ca la început pentru că nu se știe unde vom fi peste luni, care va fi

drumul nostru în viață... ce vom face mâine. Aș vrea să am regrete, dar nu am... au fost momente mult prea frumoase ca să am regrete sau ca să le uit sau să nu fac nimic ca să le aduc înapoi măcar pentru o clipă... măcar să îmi păstrez speranța vie pentru un minut. Fiind captivată de cuprins, mă afund în tainele cititului. Văd o imagine cu mine, pentru prima oară călare, chiar pe Melo. Zâmbetul de pe fața mea spunea totul, privirea din ochii mei era unică. Parcă eram o zână a viselor. Următoarea zi a fost chiar ziua mea, când am avut cea mai mare surpriză: îl promisem pe Meloram. Încă și acum îmi mai aduc aminte acea zi... o unică zi. Ajunsesem la grajduri, unde părinții rostiseră cuvântul "surpriză". Cu ochii plini de bucurie am intrat. Melo mă aștepta cu capul afară, de parcă știa ce se întâmplase. Clipe de aur... perle de amintiri.



Ilustrație: Matei Ilie

Dau pagina și observ o poză cu mine în piscină. Am început să râd, deoarece o altă amintire hazlie mi-a apărut în cale. Aveam doar șapte ani. Eram mică și drăgălașă, cu părul lung și blond, cu doi ochi ca două mărgeluțe de smarald și cu un lănișor subțire la gât. Eram la piscină împreună cu toată familia. Tata stătea și admira priveliștea, când eu l-am împins direct în apă. A ieșit repede și m-a luat în brațe și m-a aruncat în piscină cu haine cu tot. După faptă și răsplată. Clipe de aur... perle de amintiri.

Deodată, o voce mă cheamă. Mă ridic în picioare și mă uit în jur, dar nu văd nimic. O persoană mi-a pus mâna la ochi spunându-mi:

Eu te susțin în lupta cu viitorul. Tu îți scrii singură destinul!

Atunci, totul devine din nou negru, risipindu-se totul. Ajung în camera mea, la birou, lângă fereastră.

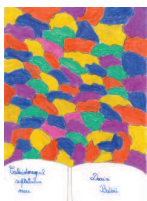
Am fost furată de creativitate...

Pasărea credincioasă

de Daria Babii



Ilustrație: Daria Babii



Era o zi toridă de vară. Prințesa cerului s-a gătit cu rochia cea de un albastru curat, iar vârul ei, craiul de foc trimitea spre pământ cele mai fierbinți felii de aur.

Pe câmpul de la marginea satului domnea o liniște eternă. Firele de iarbă se îndoiau grațios, valsând parcă, ocrotite fiind de frații lor mai mari copacii grijulii.

Deodată un ciripit plin de jale și tristețe a spart vraja ce a înmărmurit natura. Un pui de pasăre micuț, cu penajul multicolor și cu ochișorii ca miște fărâme de întuneric, umbla de colo –colo. Avea o aripioară ruptă și se pierduse de mama și de frații lui. Într-un luminiș de aluni a văzut un grup mare de copii care se jucau. Văzând puiul rănit, au început să arunce cu pietre în el. Săracul pui! Nu știa în ce și parte să mai încerce să se ascundă. Un copil care trecea pe acolo, văzând pasărea s-a repezit a luat-o în mâini.

Copilul avea părul roșu, pistrui pe nas și ochii verzi că oceanul nemuritor al naturii. El s-a așezat sub un tei bătrân, cu pasărea în poală. A hrănit-o cu niște boabe de grâu și apoi i-a construit un cuib din bețe, tulpini de grâu și mușchi. A pus pasărea în cuib, iar cuibul l-a așezat pe împletitura a două crengi groase.

Băiatul îi șopti ceva la ureche iar pasărea parcă înțelese.

A doua zi, copilul a revenit și a văzut pasărea. Aceasta, zărindu-l, a început să cânte un cântec așa de frumos încât și soarele s-a oprit din drum ca să asculte.

Băiatul i-a pus în coș semințele ei preferate iar ea îl răsplăti cu o bătaie vioaie de aripi.

În zilele ce urmară, băiatul venea tot mai des la pasăre iar ea cânta baladă după baladă. Când pasărea avu primii ei puișori, el îi adus eo pătură calduroasă de lână ca să le țină de cald. Adesea pasărea stătea sus, pe-un ram, iar băiatul se întindea la umbra unui copac și asculta balada naturii. Curând legătura dintre pasăre și copil devenise foarte puternică.

Anii au trecut iar băiatul luase drumul școlii. De aceea el își vizita prietena din ce în ce mai rar, iar ea începu să se întristeze.

Dar într-una din zile băiatul nu mai sosi. Pasărea aștepta cuminte pe creangă, până când bănuie că se întâmplase ceva rău. Săpă o groapă mică și, puse acolo una din cele mai frumoase pene ale sale.

Apoi, se dezlipi de țărână și pălpâind din aripi, se înălță.



Ilustrație: Daria Babii

II. Ego

Cunoașterea de sine

testul arborelui și testul stele-valuri interpretat

de Andreea Aramă

Testul arborelui

Mi-am propus să folosesc „testul arborelui” doar ca pe o metodă de relaxare și de joacă și în același timp ca pe o metodă de autoanaliză și de încurajare a reflexiei cu privire la propria persoană.

Am urmărit la copacul desenat de mine următoarele aspecte: rădăcina, trunchiul, ramurile, frunzele, mugurii și florile.

Rădăcina copacului meu este groasă, puternică ceea ce indică că am o personalitate foarte pragmatică, rațională, bine ancorată în viață. Este reprezentată cu linii bine conturate ceea ce indică că sunt o fire pozitivă și mă bazez foarte mult pe instinct. Linia solului indică faptul că apreciez în mod realist locul meu în societate.

Trunchiul simbolizează la modul general, modul de a fi al fiecăruia dintre noi. Trunchiul copacului meu este gros ceea ce înseamnă că dețin multă forță interioară și îmi place să ies în evidență cu lucruri bune și apreciate de cei din jur, fiind mereu cu zâmbetul pe buze. Trunchiul este situat în partea de mijloc a foi ceea ce înseamnă că îmi conștientizez emoțiile și încerc să mi le controlez.

Ramurile pe care le-am desenat simbolizează conexiunea cu lumea și oamenii din jur. Ramurile copacului meu sunt groase, asta arătând că am o personalitate puternică.

Frunzele și florile indică efortul de a atinge culmile succesului. Florile din copacul meu simbolizează faptul că sunt o fire optimistă și îmi place să trăiesc în armonie. Faptul că am reprezentat o coroană plină de frunze scoate în evidență dorința mea de viață, de a fi independentă, dar și o oarecare intenție de a mă proteja de primejdii. Am reprezentat și câțiva muguri care înseamnă că sunt deschisă spre tot ceea ce este nou și îmi poate aduce un plus de bucurie în suflet.

Coroana copacului reprezentat de mine are o structură deschisă care arată faptul că sunt receptivă față de mediu și dornică de a schimba impresii și energie cu oamenii din jur.

În concluzie, făcând „testul arborelui” m-am convins o dată în plus că sunt o persoană veselă, optimistă, deschisă spre nou și gata de a comunica cu cei din jurul meu.

Testul Stele-Valuri

Este un puternic instrument de cunoaștere a emoțiilor noastre, cu impact mai mult sau mai puțin important asupra structurii personalității individului.

Privit în ansamblu, desenul meu este unul echilibrat, adică fiecare element se găsește la locul potrivit. Organizarea stelelor și curbele valurilor exprimă tendința de a-mi organiza viața. Stelele sunt destul de egal distribuite, cu un accent pe colțul din dreapta sus, care reprezintă scopurile, realizările, eforturile sau problemele care se referă la succesul meu în activitatea de zi cu zi.

Luna care reprezintă principiul feminin, emoția, mama, este înconjurată de stele ca de niște copii care depind foarte mult de ea. Una dintre tele este mai mare, ea reprezentând Ego-ul meu ceea ce înseamnă că mă simt puternică și importantă dominând cerul și fiind protejată de mama mea, luna, care privește spre dreapta, adică spre viitor.

Soarele reprezintă de asemenea o figură dominantă și anume cea a tatălui care este plăcut, cald, dar care este conștient de rolul puternic al mamei în viața mea, așa că se retrage într-un colț fără a uita, însă, să privească protector spre mine.

Faptul că nu am reprezentat nori înseamnă că sunt foarte sigură pe mine și nu întrevăd nicio primejdie în jurul meu, văzând lucrurile foarte clar.

Valurile au o ușoară mișcare spre dreapta ceea ce dovedește că privesc cu speranță spre viitor. Valurile line arată un simbol al securității și că am sentimente pozitive și nu întrevăd nicio urmă de neliniște.

În desenul meu delfinii sar afară din apă ceea ce reprezintă faptul că am un spirit alert, sensibilitate, bunătate și inteligență.

De altfel, întregul desen respiră vivacitate și bucurie, asta arătând că mă simt în familie „ca un pește în apă”. Formele bine conturate înseamnă că am idei clare deci, știu ce vreau.

În concluzie, apare o evidență dominantă a emoțiilor (valurile care ocupă un spațiu mai mare în desen) asupra stelelor (intelectul). O anumită regularitate a valurilor arată o căutare a echilibrului interior, iar gingășia stelelor, faptul că sunt foarte sensibile.

Deci, fac parte dintr-o familie unită în care mă simt în siguranță și care îmi oferă echilibrul necesar pentru a face o îmbinare perfectă între emoțiile, inteligența și sensibilitatea mea.

Autoportret de Bogdan Duminică

Mă numesc Bogdan Duminică și m-am născut într-o zi de marți, decembrie, 28. Părinții mei au considerat că sunt un dar trimis de Dumnezeu să le binecuvânteze viața.

Mă gândesc cum să-mi fac un autoportret și nu știu de unde să încep. Pentru a

face un autoportret trebuie să te cunoști bine. Oare mă cunosc? Atunci îmi trece prin gând recomandarea doamnei diriginte de a utiliza testul arborelui pentru a ne cunoaște cu adevărat. Citesc mai întâi semnificația simbolică a arborelui: reprezintă viață, creștere, fertilitate, om. Iau un creion, o radieră, o foaie albă și încep să desenez o linie și încă o linie și o altă linie, până când copacul prinde contur. Apoi privesc cu atenție și mirare și mă întreb cum este posibil ca acest desen să mă ajute să mă cunosc mai bine?

Lecturarea ghidului de interpretare a desenului a dus la identificarea unor trăsături reale ale caracterului meu. Dimensiunea copacului desenat scoate în evidență că sunt o fire expansivă și perseverentă în tot ceea ce fac. În același timp sunt o persoană sensibilă și echilibrată emoțional, trăsături ce reies din mărimea și forma trunchiului de copac. Privesc mai atent desenul și observ linia solului trasată, care îmi confirmă că sunt o fire ancorată în realitate și prezintă o stabilitate a conduitei. Îmi place să tratez cu maximă seriozitate ceea ce fac și pot spune că sunt un perfecționist.

Prezența crengilor în desen transmite existența unor relații bune și prietenoase cu cei din jur. Sunt sociabil, îmi plac discuțiile constructive și dezbaterile cu colegii. Imaginea trunchiului, bine delimitat în desen definește încrederea în propriile mele capacități de a rezolva unele probleme ce apar. Îmi place să studiez, să descopăr tainele nepătrunse ale științei, dar și dânsul. Treptat, am descoperit pasiunea mea pentru dans, pasiune încurajată de părinți și apreciată de antrenori.

Cine sunt în prezent? Un copil normal, elev al prestigiosului Colegiu "Național" Iași, care iubește viața, familia, natura și îi respect pe cei din jurul său. Ce doresc să fiu în viitor? Un învingător în primul rând.



Autoportret: Bogdan Duminică

Copacul meu de Matei Mardare



Copăcelul meu, ca și specie, este un fag, un fag tânăr. Pentru mine fagul este un simbol al rezistenței și al durabilității. Acest lucru spune despre mine că sunt o persoană calmă și sigură pe mine însumi. Însă ceea ce face special acest copac pentru mine este faptul că atunci când eram mic, bunicul meu mi-a făcut o sabie din lemn de fag sabie ce am avut-o până la vârsta de unsprezece ani.

Crengile copacului se despică continuu până devin din ce în ce subțiri până când se vor termina.. Acest lucru prezintă variabile pe care le iau sau nu în calcul, fapt ce îmi permite să am o viziune mai amplă asupra lucrurilor, luând decizii mult mai ușor, formându-mi o gândire logică, cât și strategică. Faptul că crengile se despică continuu mai simbolizează curiozitatea cu care orice gând minor poate deveni unul major doar amintindu-mi de alte mici detalii. Curiozitatea cu care sunt înzestrat nu are limite pe care să le fi deslușit.

Frunzișul tânărului fag este des, însă el este neregulat, el prezentând linii trasate cu creionul verde, nerespectând o anumită formă a frunzei și nici o regularitate cu care liniile să fie trasate. De aici ar rezulta faptul că sunt o persoană capabilă de relații sociale, lucru ce explică numărul mare de prieteni.

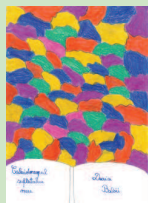
În concluzie, sunt asemeni unui copac, pe care dacă-l uzi și-l îngrijești cum trebuie el va crește mare și voinic.



Ilustrație: Matei Mardare

Prin ochii mei, prin ochii tăi...

de Daria Babii



Cu siguranță că toată lumea se privește în oglindă, unii mai mult, alții mai puțin. Unora nu le place oglinda, deoarece nu vor să-și vadă primul lor coș de pe nas, sau alții petrec ore întregi în fața oglinzii aranjându-și mereu buclele.

Unora nu le place să se uite în oglindă deoarece cred că sunt urâți. Nu-i adevărat! Ceea ce contează cu adevărat în viață nu e cine e cel mai frumos în exterior, ci în interior. Timpul va spulbera în câțiva ani părul frumos aranjat, machiajul perfect făcut sau corpul tras prin inel. El te va lăsa doar cu ce ai acumulat cu adevărat, adică cu mintea ta. Poate te simți ciudat văzând că unii oameni apreciază acum numai frumusețile trecătoare, însă ei o fac deoarece nu au altă modalitate să iasă în evidență.

Desigur, toată lumea s-a privit în oglinda care îți arată capul, corpul și picioarele, dar oare s-a privit cineva în oglinda care îi arată sufletul?

Atunci, ar putea fi posibil ca un om umil îmbrăcat în straie ponosite să apară gătit cu haine de aur și fel de fel de bijuterii scumpe. Cum e posibil oare? Oglinda sufletului îți arată sufletul tău sub forma unui om. De va fi omul din oglindă bogat îmbrăcat și curat, atunci înseamnă că sufletul tău e plin de bunătate și mereu dispus să facă fapte bune. De va fi însă omul din oglindă murdar și jerpelit, atunci înseamnă că sufletul tău e pătat cu răutate și că nu există strop de milă în el. Desigur, toți vă întrebați acum, Unde se găsește această oglindă magică care îți arată cum e sufletul tău? Nimic mai simplu! Fiecare rudă, cunoscut, amic, prieten are în ochi o sclipire ascunsă. Acea nu e o sclipire obișnuită, ci un ciob din oglindă sufletului ce se găsește în fiecare om cu care noi relaționăm pe pământ. Dacă ai puterea să găsești cioburile din ochii tuturor rudelor și prietenilor tăi, vei putea crea oglinda sufletului tău. Dar ai grijă, că orice faptă rea pe care o vei face va sparge câte un ciob din oglindă și, încet-încet, oglinda se va spulbera de tot și nu o vei mai putea reface.

Ai grijă de sufletul tău pentru că e una din cele mai neprețuite comori cu care ne naștem.

Maronel

de Bogdan Duminică

Motto: „Scrie ca să păstrezi florile gândului tău, pe care altfel le ia vântul.”

Nicolae Iorga



Din toate timpurile omul a călătorit pe acest Pământ, căutând să trăiască noi și noi aventuri și să descopere locuri fascinante. Lucrul

mai puțin știut este acela că, alături de acesta se mai află și câțiva mici călători, care străbat lumea „sub acoperire”. Este vorba despre unele lucruri care-l însoțesc pe om în călătoria sa. Acesta este și cazul ghiozdanului Maronel, iar povestea sa este una dintre cele mai fascinante povești care s-au putut relata vreodată.

Bogdan deschise ușa și intră vesel în casă, anunțând că totul a mers bine la

școală, ba chiar că a luat și un zece la matematică. Își lasă ghiozdanul maro pe scaunul din camera sa, se așează comod în fotoliu și hotărâ să se odihnească puțin de câteva minute.

Un oftat puternic răzbătu din interiorul genții pline de cărți, caiete, creioane și pixuri:

- În sfârșit am ajuns acasă... Am crezut că mă voi sufoca astăzi în ghiozdan, se plânge cu glas miorlăit Cartea de franceză.

- Da, este adevărat, completă Cartea de română. De obicei mă simt ca o împărăteasă la mine acasă, atât la Colegiul Național cât și în ghiozdanul lui Bogdan. Dar, din nefericire, și pentru mine astăzi a fost destul de greu de suportat aglomerația.

- Știu... ați văzut și voi cum stăteau și celelalte biete ghiozdane, murmură manualul de Geografie.

- Calculele făcute de mine astăzi au fost corecte și exacte, însă n-am reușit să descifrez misterul agitației, a completat cartea de Matematică.

- Pe vremea mea nu era așa mare agitație și aglomerație, oftă plin de

înțelepciune și bătrânul Manual de istorie.

- Apropo, bunico, ai promis astăzi că ne vei spune în sfârșit povestea ghiozdanului Maronel, cel în care călătorim de atâta vreme, spune încântat Auxiliarul cel nou de istorie.

Manualele și întreg penarul au început să zumbă de bucurie. Cartea cea bătrână își drese glasul și începu povestirea.

- Ei bine, era în toamna anului 2011, anul când ghiozdanul Maronel a intrat în această casă. Pe atunci, Bogdan se pregătea cu emoție să păsească în clasa I, iar ghiozdanul a fost primit în dar de la bunici. Era cel mai frumos ghiozdan: de culoare maro închis, festonat cu ață neagră, spațios, cu trei compartimente și confecționat dintr-un material gros, care-l ferea și de umezeală și îi dădea rezistență în timp.

Bogdan avea mare grijă de el și după primul an de școală Maronel s-a transformat în prietenul adevărat în care băiatul își înghesuia zilnic nu doar cărțile și caietele, ci și speranțele.

Apoi, în vacanța mare, Maronel l-

a însoțit pe Bogdan și în călătorii. A văzut munții, dealurile, pajiștile pline cu flori multicolore și chiar marea.

Într-o zi de iarnă, însă, chiar înaintea Crăciunului, mama lui Bogdan s-a hotărât să-i facă o surpriză băiatului și i-a cumpărat un ghiozdan nou. Maronel, văzând noua achiziție, a suferit mult și a luat hotărârea să se ascundă pentru o perioadă. Băiatul l-a căutat îndelung, însă nu l-a găsit. A primit o geantă nouă, însă niciuna nu se compara cu vechiul lui prieten.

Timpul a trecut și pe 10 septembrie, când băiatul nostru se pregătea să înceapă clasa a V-a, ceva magic s-a întâmplat. În acea dimineață, pe când încă mai lenevea în pat, Bogdan a auzit un zgomot ciudat venind din

dulapul vechi, așa că s-a urcat pe un scaunel și s-a uitat curios înăuntru. Totul părea a fi în regulă, însă ceva de dedesubtul unei păături i-a atras atenția - era chiar ghiozdanul Maronel, vechiul lui prieten în care își păstra în trecut speranțele și bucuriile. Ochii băiatului s-au luminat de fericire, cu atât mai mult cu cât Maronel era în bună stare și arăta minunat. În acest fel ghiozdanul a revenit în familie și continuă zi de zi să ne poarte cu el în noi aventuri.

Caietele și manualele își șterseră discret câteva lacrimi, în timp ce creioanele plângeau de-a binelea. Cu toții erau uimiți de frumoasa poveste a ghiozdanului Maronel și erau fericiti că avuseseră șansa de a-i asculta

povestea.

Discuția poate că ar mai fi continuat câteva ceasuri dacă Bogdan nu s-ar fi trezit pentru a-și face temele.

Din acea zi, toate rechizitele băiatului au devenit mai respectuoase și mai înțeleghătoare cu Maronel, ghiozdanul prietenos...



Ghiozdanul meu...

de Cosmin Ioțovici

Două culori
M, a

Zilele calde s-au dus iar soarele nu mai încălzește așa de tare. Pe cer pot observa păsări care se îndreaptă spre țările calde printre norii plumburii.

După o zi obișnuită de școală ajung acasă și, după programul obișnuit, mă așez la birou ca să-mi pregătesc temele pentru a doua zi. Scriu, învăț, citesc... Îmi pregătesc ghiozdanul, apoi mă joc cu fratele meu. Obosit, mă pregătesc de culcare și adorm imediat.

Un zgomot neobișnuit mă face să deschid ochii. Ceea ce văd mă nedumerește... închid ochii din nou și deschid pleoapele încet, încet... sunt tot acolo! Da, pe jos, între birou și ghiozdan, stau de vorbă cărțile, caietele și penarul. Deschid ochii și mai mari și văd că obiectele din ghiozdanul meu au și ele ochi, gură, urechi, chiar și mâini!

Deodată, în camera mea începe o discuție aprinsă, provocată de vorbele caietului de matematică:

- Eu, sincer, m-am plictisit de atâta materie! În fiecare zi cifre, socoteli, desene... îmi este din ce în ce mai greu să mă mențin curat și alb! Voi ce spuneți despre stăpânul nostru? Nu credeți că ar trebui să fie mai grijuliu și să ne păstreze albe și frumoase?

- Și atunci care mai este rostul meu? Zise supărat stiloul. Mie mi se par foarte interesante caietele pline cu notițe... în plus, se pare că voi, caietele, sunteți oglinda elevului. Ar trebui să fiți mândre deoarece stăpânul nostru este mereu lăudat pentru caietele lui!

O voce hotărâtă acoperi zarva din cameră.

- Încetați, zise ghiozdanul! Eu vă spun că sunt foarte mulțumit de situația mea și chiar mă simt onorat printre celelalte ghiozdane din clasă; unele stau aruncate, sunt murdare, neîngrijite... Deși și eu stau cel mai mult pe jos și la școală și acasă. Chiar și înainte de a fi cumpărat, la magazin, am stat într-un colț de vitrină plin de praf! Dar nu mă plâng, deoarece sunt unele ghiozdane care au așteptat mult până să-și găsească un stăpân, au fost mutate dintr-un loc în altul, au fost murdărite... dar eu am fost norocos:



stăpânul nostru m-a cumpărat în scurt timp după ce am ajuns în magazin și s-a dovedit că este un băiat îngrijit, cuminte și respectuos. Voi credeți că mie îmi este ușor să vă duc în fiecare zi? Uneori îmi este foarte greu, dar îmi fac treaba cu plăcere pentru că știu că ajut

pe cineva! Lucrurile ar fi mult mai simple dacă fiecare dintre noi ar înțelege care este rostul său și și-ar îndeplini cu responsabilitate sarcina...

O liniște absolută se lăsă printre obiectele din ghiozdanul meu. Mi se părea că respirația mea făcea un

zgomot asurzitor... mi-am acoperit capul cu pătura și, fără să-mi dau seama, am adormit imediat. Dimineată am sărit din pat dar, surpriză: ghiozdanul era la locul lui, cu cărțile și caietele așezate în ordine, așa cum le lăsasem eu cu o seară înaintea!

Tainele ghiozdanului meu

de Traian Toma



Mergeam ușor, admirând în depărtare peisajul nou oferit de toamna arămie. Mă gândeam cum va fi să încep un nou an școlar, să pașesc în această lume magică a cărților. Eram încântat, dar pe deoparte și emoționant. Știam că voi avea nevoie de mai multe rechizite și caiete. Astfel, am pornit încrezător. Am ajuns la magazin și aproape am găsit de toate. Singurul lucru care-mi mai trebuia era un ghiozdan. M-am uitat la toate, dar absolut niciunul nu m-a impresionat. După un timp, am văzut un mic rucsac. M-am apropiat de el și încă de la prima vedere mi se părea special, mai deosebit decât celelalte. Mă uitam la el și parcă acesta îmi stârni o stare de admirație, așa ca l-am luat. Era bleumarin, cu diferite culori pe el. Avea imprimat pe el adidași în miniatură, cărți și creioane colorate. Avea trei compartimente unde îmi puneam caietele. El avea să-mi fie de foarte mult ajutor pe tot parcursul anului.

După o zi lungă, oceanul nesfârșit al cerului își pune mantia neagră a nopții. Luna argintie își făcu apariția împreună cu stelele aurii ce formau parcă o caleașcă de foc în jurul farului de lumină.

Stăteam la fereastră și citeam o carte. Ghiozdanul meu era sub masă, stând acolo stingher.

După un timp, fiind obosit, am adormit purtat într-o lume magică a visurilor.

Deodată, un zgomot se auzi, chiar după ce m-am culcat. Fermoarul ghiozdanului se deschise, iar din el ieșiră temătoare caiete și rechizite.

Creioanele colorate alergau ușor, prinzându-se într-o minunată horă. Stiloul și el sprinten dansa cu pensoarele, răspândind multă culoare în jur. Radiera albă ca de cristal împreună cu rigla trezeau celelalte obiecte acum însuflețite. Penarul se plimba, explorând cu timiditate locul.

Deodată, pe pervazul ferestrei, un caiet de matematică întrebă:

- Hei! Vouă cum vi se pare noul nostru stăpân?

- E o întrebare bună! spuse ușor manualul.

- Cred că Traian este o persoană, inteligentă, ambițioasă, dar și încăpățânat! zise repede o carte.

- Mie mi se pare un copil bun, care o să aibă grijă de noi! spun încet creioanele.

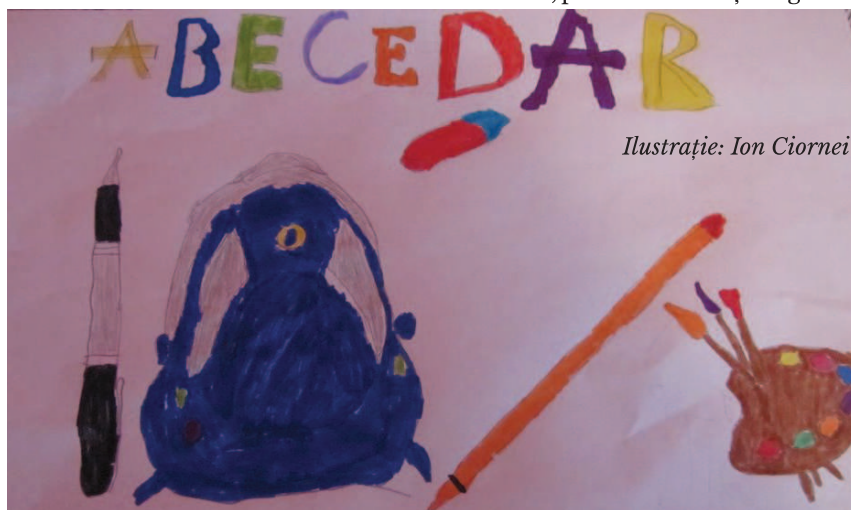
Imediat, stiloul transmise, fără să stea pegânduri:

- Pare a fi o fire sportivă, puțin dezordonată dar educată.

După un timp, ghiozdanul mergând și observând locul în care va trăi, spuse încet:

- Încă nu știm cum este, dar curând vom afla și sper că Traian va fi bun cu noi și ne va îngriji.

Deodată, soarele răsări, iar glasul blând al dimineții mă trezi. Imediat rechizitele și caietele au sărit înapoi în ghiozdan, devenind înmărmurite. A fost o noapte fascinantă, plină de farmec și magie.



Ilustrație: Ion Ciornei

Și ce dacă suntem diferiți?

de Daria Babii



Toată lumea știe că oamenii nu sunt toți la fel. Noi avem puncte de vedere diferite, gusturi diferite, până și părerile noastre sunt diferite! Dar chiar acest lucru, că suntem diferiți, ne apropie mai mult de anumite persoane și face posibil un sentiment sensibil și neprețuit ce trebuie menținut cu multă atenție: prietenia. Ea ne leagă și face posibilă înțelegerea între oameni. Fără ea, lumea noastră ar fi mai urâtă cu niște oameni încruntați și morocănoși.

Ca să vă demonstrez că noi avem păreri diferite, am făcut un experiment. Am întrebat câteva persoane, „Ce este fericirea?”. Iată răspunsurile pe care le-am primit:

Eu: Fericirea este atunci când simți că din viața ta nu lipsește nimic și parcă te îmbeți cu sentimentul de libertate absolută ce izvorăște din izvorul inimii.

Persoana 1: Fericirea apare atunci când te bucuri de viață alături de cei dragi, când te simți împlinit, când nu ai încetat să mai visezi și când răsăritul soarelui îți umple inima de bucurie.

Persoana 2: Fericirea este sentimentul pe care îl trăiești alături de persoanele dragi. Este sentimentul pe

care îl resimți când tu sau cei dragi ție au o realizare, o împlinire.

Vedeți? Fiecare om are punctul lui diferit de vedere, ce trebuie respectat, deoarece acesta este unic. Am pus această întrebare deoarece știu că este o întrebare la care răspunzi foarte greu. Motivul? Fiecare percepe fericirea în mii și mii de moduri. Unii o simt ca o adiere ușoară de primăvară ce miroase a lămâie și lavandă, alții ca un soare de rubin ce strălucește doar când simte că lumea are nevoie cu adevărat de el... Există un milion de moduri în care spui ce este fericirea. Unii oameni și-au sacrificat o viață întreagă pentru a găsi răspunsul la această întrebare, iar alții au scris ce au simțit în cinci minute, deoarece fiecare dintre noi e unic în felul lui de a trăi și simți, avem opinii diferite asupra lumii și a tuturor lucrurilor din jurul nostru.

Acum unii, pe bună dreptate, se pot întreba, Dar dacă noi toți suntem diferiți, cum putem fi prieteni? Cum ne putem înțelege cu o persoană ce are alte preferințe față de ale noastre și față de care ne punem adesea întrebarea, Cum de îi place chestia aia?”. Un răspuns ar putea fi că prietenia poate să rupă multiple bariere în viață iar o prietenie adevărată nu ține cont de aspectele ce au legătură doar cu aparență. Secretul în a-ți găsi un prieten este să îți dorești să cunoști lucruri noi, oameni noi și vei întâlni între toți oamenii și un om cu valori apropiate ție și cu care te vei putea înțelege foarte bine.

Un sfat ce pare puțin absurd, dar care merge întotdeauna în găsirea unui prieten este privirea stelelor. Când privești stelele, crezi că lumea a început să pară foarte ciudată deoarece în fața ta se întinde o lume curată, o lume a strălucirii, a dreptății, o lume perfectă pentru oameni, dar la care nu vei putea ajunge niciodată. Acolo, poți visa cu ochii deschiși, parcă îți privești destinul

și te simți purtat pe niște aripi ce îți duc mintea spre locuri neștiute de nimeni, dar fermecătoare, în timp ce picioarele tale rămân pe pământ. Așa poate fi descris un om ce visează la lucruri mari și, deși știe că e greu să le îndeplinească cu adevărat, continuă să viseze și să speră că va putea face din lumea în care trăiește, cu adevărat lumea la care visa și pe care și-o dorea din totdeauna.

Chiar dacă noi avem moduri diferite de a ne petrece viața, avem toți oamenii un lucru în comun... ne place să visăm... ne place să călătorim pe aripi imparate făcute din dorințe și vise peste o lume de aur...

Ne place să întâlnim zâne cu părul ca chihlimbarul sau călăreți cu armură strălucitoare... Ne place să credem că pentru o zi noi am salvat lumea și că suntem eroi... Ne plac multe lucruri, pe care le visăm și nu ne mai oprim din visat... Dacă un om nu visează, atunci e cel mai sărac om... Dacă un om nu a gustat vreodată plăcerea de a-și imagina o lume numai a sa, atunci să fie trimis pe Marte... Dacă un om nu a spus un, Te iubesc” niciodată, indiferent cui, trebuie să-și schimbe viața...

Nu rămâneți reci la pasiunile și plăcerile altora! Încercați totul pentru a putea visa deoarece nu are cum să meargă prost. Deci... nu uitați să visați.

